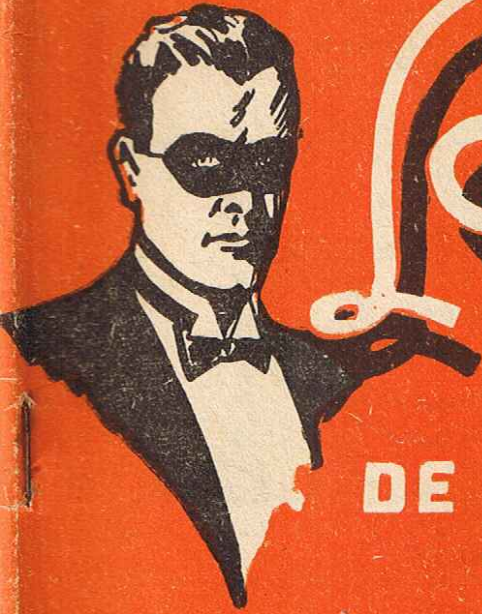

NIEUWE AVONTUREN

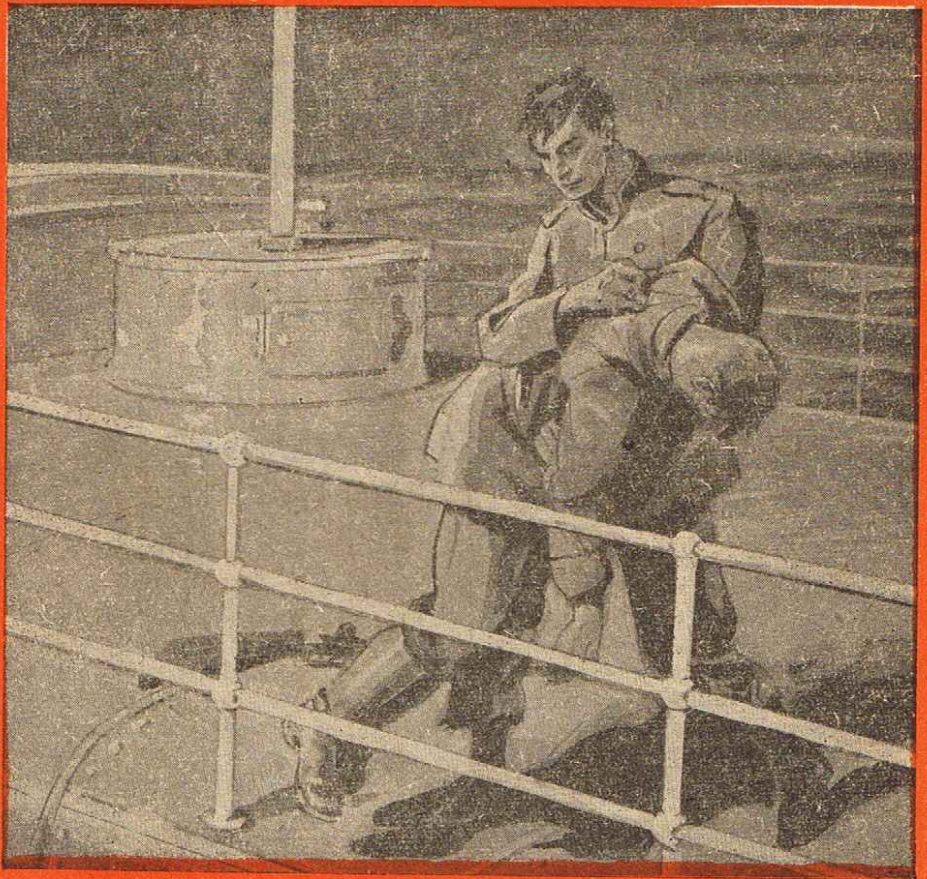
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De ondergang van Nemesis

N° 22 22

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De ondergang van de "Nemesis,,

Hoofdstuk I

ZONDERLINGE GERUCHTEN

Sedert enige weken hielden de dagbladen te Londen zich druk bezig met een reeks van eigenaardige voorvallen, die niet hadden nagelaten vrij wat onrust en schrik te verwekken in scheepvaartkringen en zelfs op de Londense Beurs, in zodanige mate, dat de terugslag zich zelf reeds deed gevoelen op de Beurzen van Amsterdam, Brussel en Parijs.

Het eerste bericht dateerde van omstreeks twee weken geleden en het besloeg toen hoogstens een tiental regels.

Men kon het vinden onder « Scheepvaartberichten ». Het bericht was ontleend aan het Journaal van een Franse kapitein op de grote vaart, die met zijn vrachtschip « l'Espérance », waarmede hij een vrachtdienst onderhield tussen Cherbourg en Bergen, in Noorwegen on-

geveer ter hoogte van de Faroe eilanden een eigenaardige ontmoeting had gehad met een schip, waarvan de nationaliteit onbekend was gebleven en dat een zo vreemd model had, als de kapitein noch een der leden van de bemanning vroeger ooit hadden waargenomen.

Het schip kwam de « Espérance » tegemoet, scheen er eerst recht op te willen aanhouden, zodat men een aanvaring verwachtte, veranderde toen weer van koers en verdween uit het oog met een snelheid, welke door de kapitein en de eerste stuurman op minstens 45 knopen werd geschat, dat wil zeggen omstreeks 70 kilometers.

De kapitein rapporteerde zijn bevindingen natuurlijk in Cherbourg, waar men het eerst enigszins sceptisch opnam, totdat een paar dagen later een tweede bericht de wereld werd ingezonden, van een ernstiger aard en waarin het geheimzinnige, snelle schip eveneens een rol vervulde.

Ditmaal had het een Amerikaans schip betroffen, de « Quebec », eveneens een vrachtboot, een schip van meer dan 10.000 ton, dat de dienst onderhoudt tussen Liverpool en Montreal. De ontmoeting met het vreemde schip vond plaats op slechts een dertigtal mijlen van Kaap Charles. De opvarenden van de « Quebec » hadden alle gelegenheid gehad het zonderlinge, snelvarende schip, dat hen tegemoet en voorbij voer, op hun gemak op te nemen.

Het was donkergrijs geschilderd, het lag laag op het water en het zag er enigszins uit als een duikboot, maar dan van reusachtige afmetingen, een duikboot, zo groot, als zelfs de uitvinders van de Engelse oorlogsmarine tijdens de laatste wereldoorlog niet hadden durven dromen.

Het dek scheen zich ten hoogste drie of vier meter boven de oppervlakte der golven te bevinden en op voor- en achterplecht bevonden zich de tamelijk hoge masten van een blijkbaar zeer krachtige, draadloze installatie.

Maar dit was niet het meest zonderlinge...

Wel dertig of veertig personen hadden, zelfs met het blote oog, op het voordek van dat schip zonder vlag en zonder nationaliteitsmerk, zeer duidelijk een groot snelvuurkanon ontwaard, dat juist boven het dek verscheen, toen het schip voorbijvoer, daarbij zonderlinge, enigszins grappige beweging makend juist als een kameel, die zich uit zijn liggende houding verheft.

Maar toen het snelvuurkanon tot rust was gekomen, zag het er allesbehalve komisch, maar wel zeer dreigend en ontzagwekkend uit.

De kapitein van de « Quebec » gaf onmiddellijk seinen; hij ontving geen antwoord.

Hij seinde eerst met zijn vlaggen en tenslotte liet hij zijn marconist een radiogram zenden naar dat somber gekleurde schip, dat daar zwijsend, als een spooksel over de golven gleed, met een verwonderlijke snelheid en zonder dat er aan het dek een levende ziel te bespeuren viel.

Vijf minuten later was er van het vaartuig zo goed als niets meer te bespeuren en toen ving de marconist, aan zijn toestel zittende, een enkel woord op en dat woord luidde: « Wraak! »

Men meende dat hij zich vergist moest hebben; hij hield echter stijf en strak vol, dat daarvan geen sprake kon zijn en dat men hem liever onmiddellijk moest ontslaan, als men geloofde dat hij zich in zo iets zou kunnen vergissen.

Dat was zeker al merkwaardig genoeg, maar vreemder nog was de omstandigheid, dat deze ontmoeting had plaats gehad op 50 mijlen van de Canadese kust, twee dagen nadat de ontmoeting bij de Faroe-eilanden had plaats gevonden, dat wil zeggen 2.800 zeemijlen meer Oostwaarts.

Onmiddellijk na dit tweede rapport dat groot opzien baarde en dat uit New York over de gehele wereld werd rondgeseind, maakten de bladen, en vooral de Engelse, zich van het vreemde geval meester.

Terwijl zij er nog over spraken en allerlei veronderstellingen uitten, vond, vijf dagen daarna, de derde ontmoeting plaats, ditmaal op nog geen zeventig mij-

len ten Noord-Westen van Kaapstad.

Deze keer was de ontmoeting van die aard, dat men zich zeer ongerust begon te maken.

Het bericht, hetwelk destijds tegelijkertijd in bijna alle grote Londense bladen verscheen, luidde aldus:

« Men meldt ons uit Kaapstad. — Hier ter stede is zoeven de gehele bemanning aangekomen van de « Southern Cross », een vrachtschip van de « Blue Star Line », welke maatschappij onder meer een vrachtdienst in het leven heeft geroepen tussen Southampton en Kaapstad. Aan boord van het schip, dat ook accommodatie voor een beperkt aantal passagiers biedt, bevond zich eveneens een dertigtal passagiers, voor het merendeel welgestelde, diamanthandelaars, die een bezoek aan de mijnen van Kimberley wilden brengen.

» Zij kwamen van Riebeeckskasteel, een kleine plaats, niet ver van het uiteinde van een korte spoorlijn, die naar Kaapstad voert en die voor een gedeelte langs de Tafelbaai loopt. Allen waren van hun bezittingen beroofd, behalve de leden van de bemanning, die althans enig geld en hun kleren hadden kunnen redden.

» Wat zij hadden mede te delen, klonk zo zonderling en romantisch, dat eerst aan de waarheid er van getwijfeld werd, ofschoon het niet lang duurde of iedere twijfel moest worden opgeheven, want reeds heeft men het hulpeloze wrak van de « Southern Cross » drijvende gezien in de buurt van Robbeneiland, op een paar mijlen van de kust. Het schip is reddeloos verloren en waarschijnlijk op dit ogenblik reeds gezonken.

» Op dezelfde dag van de aankomst aan het station van Kaapstad van die paar honderd mensen, die zich nog weinige uren te voren aan boord van hun schip hadden bevonden, had de eerste stuurman van de « Southern Cross », Jim Hewett, die wacht op de brug had, door zijn kijker een vaartuig waargenomen, dat snel scheen te naderen. « The Southern Cross » bevond zich op dat ogenblik omstreeks 70 mijlen ten Noorden van Kaapstad en nauwelijks 10 mijlen pal ten Westen van Elands-

baai. De kust was duidelijk zichtbaar. Het zicht was helder en het weer buitengewoon schoon. Het schip naderde uit volle zee, met zulk een verbazende snelheid, dat Hewett het al spoedig ook met het blote oog in al zijn bijzonderheden kon waarnemen. Het was grijs geschilderd, het lag laag op het water, tenminste wanneer men de grote lengte in aanmerking nam en van schoorsteenpijpen was niets te bespeuren. De boeg was zeer scherp en het vreemdste was, dat er op het dek niemand aanwezig scheen te zijn, het leek wel alsof dat grijze schip door een geheimzinnige macht werd voortbewogen, welke het bestuurde, zonder dat een mensenhand er aan te pas kwam. Binnen weinige minuten bevond het grijze vaartuig zich op nauwelijks vier kabellengten van de « Southern Cross », en toen zag Hewett tot zijn grote verbazing en niet geringe schrik, dat uit de voorplecht, snel, met een knikkende beweging, een kanon oprees, waarvan de monding dreigend in de richting van zijn schip wees.

» Bijna tegelijkertijd verrees er aan de voormast eerst een grote, bloedrode vlag en daaronder schoten snel de gewone seinvlaggen omhoog. Die seinvlaggen bevalen, kort en zeer duidelijk: « Draai bij of wij vuren. » Hewett bracht onmiddellijk de telegraaf naar de machinekamer in werking, de schroef, die bijna drie weken aan één stuk, zonder een ogenblik op te houden, de golven had doorkliefd, bleef stilstaan en het schip zwaaide langzaam om, liep zijn vaart uit en lag stil.

» In minder dan geen tijd stond nu ook de kapitein op de brug en met hem waren de bemanning zowel als de passagiers nieuwsgierig en ongerust naar boven gesnelde terwijl aller ogen gericht waren op dat eigenaardige grijze schip, schijnbaar zonder leven en toch dreigend genoeg.

» Lange kleppen, langzij van dat vaartuig zonder landaard, sloegen omhoog, en zeer snel, regelmatig als een uurwerk, daalden een vijftal sloepen op de golven neer. Daarop werden er eensklaps meerdere openingen zichtbaar, waaruit zestig of zeventig goed bewa-

pende mannen met onbegrijpelijke vlugheid in de boten klommen, welke allen van buitenboord motoren waren voorzien die ze binnen enkele ogenblikken langzij van de « Southern Cross » brachten.

» Op een nieuw bevel met de vlaggen waren alle valrepen uitgezet en vlug als katten klauterden de zeelui, die met de motorsloepen waren gekomen, aan boord van het grote vrachtschip. Onmiddellijk was het te zien, dat zij een soort uniform droegen, zeer eenvoudig en bestaande uit een shirt van groen graslinnen, een linnen broek, die in beenkappen verdween, een brede riem om het middel, waaraan de revolvertas en de schede van het brede mes hingen, en op het hoofd een vilthoed met brede rand, die in de tropen goede diensten moest bewijzen. De meesten waren met revolvers, sommigen ook met brenguns gewapend. Het waren niet allen blanken; er waren een tien of twaalf kleurlingen bij, met een lichtbruine gelaatskleur, trots, zwijgend en blijkbaar tot de beste standen behorend. Aan tegenstand werd natuurlijk geen ogenblik gedacht; er waren niet minder dan 72 van die mannen aan boord, alles welbewapend en klaarblijkelijk bereid van die wapens gebruik te maken. Er was een aanvoerder bij, alleen kenbaar aan een rood boordsel om de rand van zijn hoed, die dadelijk op de kapitein toetrad en op korte toon, in uitstekend Engels, bevel gaf om alle geldswaarden, diamanten, lijfsieraden en andere kostbaarheden hem onmiddellijk ter hand te stellen en vervolgens het schip in de boten te verlaten. De aanvoerder sprak niet ruw, hij schreeuwde niet en toch was er op zijn donker gelaat te lezen, dat weigeren een zekere ondergang zou betekenen.

» De kapitein protesteerde; de aanvoerder der zeeroovers haalde zwijgend de schouders op. De gezagvoerder verklaarde dat hij zich bij de Engelse Regering zou beklagen en dat de ander de gevolgen van zijn daad zou moeten dragen; de zeerover glimlachte slechts minachtend en herhaalde zijn bevel. De revolvers spraken een taal, die niet viel

te verstaan, het snelvuurkanon was nog altijd dreigend op de « Southern Cross » gericht, de kapitein moest bedacht zijn op het leven van zijn mannen en met de dood in het hart gaf hij toe, bleek en bevend van woede. Maar wat zou tegenstand gebaat hebben? Eén enkel schot en de « Southern Cross » zou naar de kelder gaan. Onder een doodse stilte werd het schip letterlijk leeggeplunderd. Intussen waren de beide schepen elkaar zeer dicht genaderd en de tweede stuurman, die met een kijker gewapend, tersluks het zonderlinge schip goed had waargenomen, verklaarde later, dat hij op het dek van die onbekende boot zeer duidelijk een jonge vrouw had gezien van buitengewone schoonheid, met dik glanzend, zwart haar, kortgeknipt en die hij eerst voor een man had gehouden, want zij was even als alle anderen in een grijze uniform gestoken.

» Maar het ergste, iets, dat bijna op bloedvergieten was uitgelopen, moest nog komen. Want vóór de rovers het geplunderde schip met hun buit weer verlieten, liet de aanvoerder der zee-schuimers de Engelse vlag neerhalen, verscheurde haar met een woest gebaar terwijl zijn zwarte ogen voor het eerst fonkelden van haat en drift en wierp de stukken voor de voeten van de kapitein, die zich met opgeheven vuist op hem wilde werpen en door vier van de zeeroovers met geweld moest worden bedwongen, tot hun aanvoerder met een honend lachje in zijn motorsloep was gestapt, na nogmaals het bevel te hebben gegeven, dat het geplunderde schip onmiddellijk moest worden verlaten. De kapitein aarzelde, wachtte misschien op hulp, maar een waarschuwingsschot, dat weinige minuten later over de boeg scheerde, bracht hem tot het inzicht, dat er met de bandieten niet te gekscheren viel.

» De boten werden uitgezet, alles scheepste zich in en men begon naar de kust te roeien, die zes uur later werd bereikt, juist ter hoogte van Maitland, ten Noorden van de Tafelberg.

» Zij waren nog geen twee kabellengten van hun schip, of weer dreunde een kanonschot, de « Southern Cross » stei-

gerde als een gewond paard en begon dadelijk merkbaar water te maken. Van het grijze raadselachtige schip werd echter niets meer gezien.

» Het behoeft niet te worden gezegd, dat dit voorval in geheel Kaapstad en omgeving de grootste opschudding heeft veroorzaakt. Onmiddellijk zijn een paar torpedoboten vertrokken naar de plek, waar de ontmoeting plaats had, maar er werd niets gevonden dan het wrak van de « Southern Cross », dat langzaam zinkende was. De bemanning is tijdelijk ondergebracht in het grote Zeemanshuis alhier. »

Aldus luidde het derde bericht en gedurende een paar dagen bleef het daar ook bij.

Maar daarna volgden de mededelingen van die aard elkander steeds vlugger op.

De « Vliegende Hollander » aldus had men het grijze roversschip reeds genoemd, werd binnen veertien dagen tijds in alle grote wereldzeen gezien: bij de Paas-eilanden, bij de Admiraliteits Archipel op nauwelijks 60 mijlen van Tokio, enz.

Het klonk ongelooflijk en men begon zich dan ook al af te vragen, of hier geen sprake was van twee of van meer dergelijke schepen, die volkomen op elkander geleken.

Maar die mening moest men al spoedig prijs geven. Het duurde namelijk slechts enkele dagen, voor men met volstrekte zekerheid wist, dat de aanvoerder steeds dezelfde was: een zwaargebouwd, minstens zes voet lang man, donker, spaarzaam met zijn woorden en een Ier.

Daaraan kon niet langer getwijfeld worden: dat zonderlinge kaperschip was

uitsluitend bemand met Ieren en Indiers.

Die wonderlijke combinatie gaf aanleiding tot de zonderlingste geruchten en zij droeg er niet toe bij, om de onrust te doen verminderen.

Want nog iets anders werd spoedig genoeg opgemerkt: de kaper hield alleen Engelse schepen aan. Alle andere nationaliteiten konden zich veilig achten naar het scheen.

Twee malen had een Engels schip zich durven verzetten en de gevolgen waren noodlottig geweest.

Want beide malen was het vaartuig meedogenloos naar de kelder gezonden en bij het uitzetten van de sloepen bleken er op het ene schip vier, op het andere niet minder dan dertien mensen te worden vermist, die jammerlijk om het leven moesten zijn gekomen.

Behoeft het nog te worden gezegd, dat, waar maar een Engelse vlag woei, de Britse autoriteiten met koortsachtige ijver alles in het werk stelden, om die gevaarlijke vijand ten onder te brengen?

Slagschepen en kruisers verwijderden zich zover van hun basis als zij maar durfden, duikbootjagers doorploegden de golven in alle richtingen. Maar alles was vruchteloos.

Een paar dagen later brachten de dagbladen een bericht, dat de onrust deed aanwakkeren tot verbijstering en schrik ofschoon het niet te bewijzen was, dat ook hier de grijze zeeschuimer de hand in het spel had gehad:

Op 120 mijlen van Gibraltar verging, bij klaarlichte dag en bij het mooiste weer van de wereld, de « Shark », een van de nieuwste, grootste en beste duikboten van de Britse Oorlogsmarine met 70 koppen aan boord.

Hoofdstuk II

RAFFLES MAAKT PLANNEN

Lord Edward Lister, alias John Raffles, liep langzaam heen en weer in het fraai gemeubelde vertrek, dat hem, als Vice-President van de Windsor Club, ter beschikking was gesteld in het grote Clubgebouw in de Oxford Street, met de handen op de rug, de wenkbrauwen gefronst en de dunne lippen op elkaar genepen.

In een hoek van de kamer, in zijn gehele lengte uitgestrekt in een gemakkelijke stoel, volgde zijn vriend, Charles Brand hem met de ogen.

Na een paar malen zwijgend op en neer te zijn gelopen, stond Raffles stil bij de tafel, nam er een in der haast neergeworpen dagblad af, het pas verschenen nummer van de «Times», las met aandacht een kort bericht door, balde het blad in zijn vuist tot een prop samen en zei, half binnensmonds:

— Daar moet een einde aan worden gemaakt. Dan kan zo niet langer voortduren. Ik mag dan buiten de maatschappij zijn gestoten, ik mag mijzelf boven de Engelse Wet hebben gesteld, en boven alle wetten ter wereld, er bestaat toch nog iets dat sterker is dan alles en dat is de liefde voor mijn land. Hoe moet het er uitzien in het gemoed van die lieden, die niet schromen, sluipmoord te plegen om hun doel te bereiken.

— Zo is het gegaan, Edward, zolang de wereld bestaat, zei Brand bedrukt. De Ieren beschouwen ons nu eenmaal als hun overweldigers en misschien niet geheel te onrechte.

— Ik zeg niet, Charles, dat wij onszelven niet veel jegens hen te verwijten hebben, hernam Raffles kortaf. Maar dan moet er met open vizier gestreden worden. Dit is sluipmoord van dezelfde soort, als de Ieren in praktijk brachten, toen zij des nachts in de huizen van

Engelse officieren doordrongen, bij tien of twaalf tegelijk, gewapend met revolvers, en zo'n ongelukkige officier voor de ogen van vrouw en kinderen afmaakten. Wie zo strijdt om zijn land de vrijheid te hergeven, die verdient die vrijheid niet. Het is mogelijk, dat ik een weinig bevooroordeeld spreek, omdat ik nu eenmaal een echte Engelsman ben, maar ik voel het nu eenmaal zo. Die nachtelijke sluipmoorden stel ik op dezelfde hoogte als de aanvallen van dat geheimzinnige schip.

— Begrijp je het?

— Wel, het is zo helder als de dag. Ieren en Indiërs spelen hier blijkbaar hetzelfde spel en wat wij nu beleven, is waarschijnlijk nog slechts de inleiding tot veel groter ondernemingen. Ik vermoed dat dit slechts een proefneming is. Zij willen de Engelse Regering met alle middelen en tot iedere prijs verzwakken en het moet erkend worden, dat dit een zeer doeltreffend middel is. De schelmen weten maar al te goed, dat onze kracht in onze schepen ligt. Die zeeroversorganisatie is een onderdeel van een uitstekend voorbereid plan en wanneer de Engelse Regering niet heel gauw krachtige maatregelen tot afweer neemt, dan voorzie ik van dit alles de noodlottigste gevolgen.

— Maar welke maatregelen kan zij nemen? riep Brand op een toon van ongeduld. Die kaper is immers onvindbaar. Nu eens duikt hij hier, dan weer daar op; hij moet wel over een bijzondere snelheid beschikken, waarnaast die van onze snelste torpedojagers in het niet zinkt.

Raffles bleef nog even zwijgen, en zei toen, vastberaden het hoofd opheffend:

— Wat dan onmogelijk is voor de Engelse Regering, dat kan ik beproeven.

Brand haalde de schouders op, en zei:

— Je weet hoeveel bewondering ik voor je koester, voor jou en voor de middelen, die je ten dienste staan. Maar ditmaal zou je strijden tegen een overmacht, die niet is te verslaan. Ik weet het, je bezit een zeer snelle duikboot, maar zo snel als dat drommelse schip is zij toch niet.

— Dat geef ik toe, maar ik bezit een voertuig, dat tientallen malen sneller is.

— Je bedoelt je vliegmaschine?

— Ja, de «Duivel der Lucht», die ons al zo menigmaal de grootste diensten heeft bewezen.

— Maar je kunt toch de aardbol niet naar dat schip afzoeken, alsof onze planeet niet groter is dan Londen?

— Dat zou dwaasheid zijn. Maar ik kan wel het eerste het beste bericht, omtrent de plek waar dat grijze monster voor het laatst gezien is, afwachten, en dan onmiddellijk daarheen vertrekken. Het is waar ik zal mij dan voor een groot gedeelte moeten toevertrouwen aan de grillen van het toeval, maar een andere weg zie ik niet.

— En als je dat schip ontdekt hebt, wat zou je dan nog kunnen aanvangen?

— Laat ik het maar eerst ontdekken, de rest volgt wel vanzelf.

— Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, Edward, dat zulk een plan enige kans van slagen zou hebben. Vergeet je dan helemaal het kanon dat zij aan boord hebben?

— Ik vergeet het niet, amice. Ik heb echter nergens kunnen lezen, dat dit kanon geschikt was voor de afweer van luchtschepen, van welke aard dan ook.

— Des te erger. Al hebben wij het niet gelezen, het is toch zeer goed mogelijk, dat het kanon geschikt is om te gebruiken tegen luchtschepen. Als het zich een snelvuurkanon heeft kunnen aanschaffen, heeft het ook een Flak of een luchtdoel mitrailleur kunnen opstellen, en wat dan?

— En dan? Je denkt toch niet mij in een hoek te hebben gedreven? Dan zorg ik een eenvoudig buiten schot te blijven.

— Er zijn veertig of vijftig goed gewapende mannen aan boord.

— Ik zal niet zo dwaas zijn, Charles, om het tegen die overmacht met ons drieën op te nemen, want het spreekt vanzelf, dat wij James Henderson bij deze gelegenheid meenemen. Het is overigens zeer goed mogelijk, dat het niet eens tot een gevecht komt. Ik wil echter mijn nieuwsgierigheid bevredigen, die zich niet ongestraft laat prikkelen. Van dit ogenblik af moet al onze aandacht gevestigd zijn op onze draadloze zender, zodat wij op het eerste alarm kunnen vertrekken. Ook moet er een auto klaar staan, om onmiddellijk naar Croydon te kunnen rijden. Ik erken dat dit alles tijdverlies oplevert en ik zie verlangend uit naar het ogenblik, waarop wij ons nieuwe huis in de King Albert Lane kunnen betrekken, met zijn reusachtige tuin, waar wij de kleine vliegmaschine gemakkelijk zullen kunnen verbergen, als maar eerst alle voorbereidende maatregelen zijn genomen.

— En geloof je werkelijk uit die tuin te kunnen opstijgen?

— Overdag is 't natuurlijk onmogelijk. Alleen 's nachts kan het worden ondernomen en dan nog maar bij hoge uitzondering; met andere woorden: als het niet anders kan. Het gebrom van de schroef zou mij natuurlijk spoedig genoeg verraden. Voor het overige moet ik je aandacht er op vestigen, dat reeds vrij veel jongelieden tegenwoordig er een vliegmaschine op na houden, zoals vroeger een paard of een auto, en al brengen zij die dan nog niet in een stadstuin onder, zoals ik van plan ben, zo is het ding toch wel degelijk in een betrekkelijk kleine garage op hun landgoed neer te zetten. En mijn geestesoog ziet de tijd steeds, dat het op Zaterdagmiddag en Zondag even druk zal zijn in de lucht als op het strand van Brighton.

— Je voornemen staat dus vast?

— O ja. Je weet wel, als ik een plan gemaakt heb, dan deed ik het om het ten uitvoer te brengen, niet om er over te praten. Willen wij naar huis gaan?

Zo geschiedde en nauwelijks waren zij teruggekeerd in het kleine, oude herenhuis aan de Cromwell Street, dat Raf-

fles binnenkort zou verlaten, ondanks de grote voordelen, welke het huis hem had opgeleverd, of Henderson, de chauffeur, werd geroepen en vertoonde zich in de gedaante van een man van zes en een halve voet lente, gebouwd als een Hercules, met trouwe, blauwe ogen in zijn breed gelaat.

Het volgende korte gesprek ontspan zich, als een bijna woordelijke herhaling van vroegere gesprekken over een dergelijk onderwerp:

— Wij zullen spoedig op reis gaan, James, begon Raffles.

— Uitstekend mylord. Auto of trein?

— Geen van beiden, James.

— Motorboot, duikboot?

— Ook niet. De vliegmaschine wordt gebruikt.

— Goed, mylord. Wanneer vertrekken wij?

— Dat hangt van de omstandigheden af; misschien morgen, misschien over een week, misschien nog later. Je moet je echter op alles voorbereid houden.

— Een verre reis, mylord.

— Ook dat weet ik nog niet, James. Het kan evengoed naar de Balearen als naar de Zuidpool zijn...

— Uitstekend, mylord, antwoordde Henderson onverstoorbaar.

Voor de brave kerel maakte het inderdaad niets uit, waarheen zijn meester dacht te gaan. Hij zou hem desnoods gevolgd zijn in een raket naar de maan, of naar het binnenste der aarde.

Naar het doel vroeg hij zelden, want wat Lord William Aberdeen, alias Lord Lister, deed, dat was in zijn ogen goed gedaan.

Kalm vroeg hij alleen nog meer:

— Levensmiddelen en wapens, mylord?

— Zoveel de machine kan bergen, James. Houd ook de auto klaar, om dadelijk naar het vliegveld van Croydon te kunnen vertrekken, op het eerste teken.

Daarmede was het gesprek afgelopen en van de kant van James Henderson zou er zeker met geen woord meer op worden teruggekomen.

Er verliepen een paar dagen, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, maar

de spanning in geheel Engeland bleef bestaan.

Niemand wijdde meer enige aandacht aan de wankele toestand van het Franse Kabinet, dat door de oppositie in groot gevaar was gebracht, niemand bekommerde zich iets om de verwickelingen, ontstaan door de toestand in Indo-China, en zelfs het dreigende oorlogsgevaar in Zuid Amerika bleef bijna onopgemerkt.

De aandacht van de «man in de straat» zowel als van de politicus, van de diplomaten en van de militairen was alleen maar gevestigd op dat zonderlinge, sombere vaartuig, dat met een sneltreinvaart over de golven der Oceanen stoof en schrik en verderf rondstrooide, telkens als het een Engels schip ontmoette.

Eensklaps, juist toen de aandacht een weinig begon te verslappen, na al die spanning, kwam langs draadloze weg een nieuw en dreigend bericht binnen: de grijze kaper had een Engels vaartuig tot zinken gebracht, dat zich had wagen te verzetten, op ongeveer 50 graden Westlengte en 45 graden Zuidbreedte, dat wil zeggen in het Zuiden van de Indische Oceaan, op bijna 200 mijlen ten Noorden van de Prins Edward eilanden.

Het schip, de «St. Paul», behoorde aan een maatschappij, welke een dienst onderhield van Kaapstad naar Tasmanie en verder naar Christchurch op het Zuid Eiland van Nieuw-Zeeland.

Naderhand bleek dat het schip bewapend was geweest met een klein snelvuurkanon, hetwelk op de voorplecht verborgen was en waarmede de opvarenden getracht hadden, een der sloepen in de grond te boren, die van de grijze kaper waren afgestoken om de zeeroovers over te brengen.

Dat was een noodlottige onderneming geweest, die aan 70 mannen het leven had gekost.

Want nauwelijks was de eerste granaat afgevuurd, of het zware snelvuurkanon antwoordde, de granaat sloeg onder de waterlijn in de romp van het schip, ontplofte in het ruim, richtte een geweldige verwoesting aan en deed het

ongelukkige vaartuig binnen tien minuten zinken.

De marconist van de «St. Paul» had echter nog juist de tijd gehad, het S.O.S. sein te geven en een uur daarna kwamen er van verschillende richtingen twee Amerikaanse schepen op de plek des onheils, die nog slechts drie mannen konden oppikken, rondrijvende op wrakstukken en de uitputting nabij.

Zij deden het verhaal van de overval, van de jammerlijke dood van meer dan 70 zeelieden en het bericht werd onmiddellijk naar alle richtingen doorgezonden.

Een half uur later was het bekend in Adelaide, zowel als in Melbourne en onmiddellijk zonden de autoriteiten in die laatste stad een tweetal torpedojagers uit, die, zoals later zou blijken, ruim een week bleven zoeken, zonder het minste resultaat evenwel; het geheimzinnige grijze schip was weer verdwenen, zo spoorloos, alsof het door de golven verzwolgen was.

Maar ook van Kaapstad uit staken een paar Engelse oorlogsschepen in zee en voeren in Oostelijke richting, met geen gelukkiger uitslag; zij keerden spoedig onverrichter zake terug.

Angst en ontzetting begonnen zich meester te maken van de Engelse bevolking, toen het bericht van dit gruw-

welijk gebeuren te Londen bekend werd, nauwelijks drie uren nadat de «St. Paul» tot zinken was gebracht.

Het bericht was nog geen vijf minuten geleden opgevangen door radiotoestel, hetwelk Raffles in een dakkamer van zijn huis had opgesteld, of in razende vaart snelde een kleine auto, waarin een vliegtuigmotor was gemonteerd, naar het ten Zuiden van Londen gelegen vliegveld van Croydon.

Nog geen uur later stopte de auto voor het grote hek van het vliegveld, dat dadelijk door de portier geopend werd, reed verder door naar een garage waar Raffles en Brand, die in de auto hadden gezeten en Henderson die had gechauffeerd, uitstapten.

Zo snel mogelijk werden wapens, kleren, instrumenten en andere noodzakelijke dingen, zoals kaarten en verduurzaamde levensmiddelen, uit de auto overgeladen in de vliegmachine, die reeds naar buiten was gerold.

Het alluminium van de wondervogel, aan het vernuft van Raffles ontsproten, glansde zwakjes in het licht van de dalende zon, die spoedig achter de kim zou verdwijnen.

Het was bijna acht uur in de avond, toen alles gereed was en de vliegmachine zich sierlijk in de bleekblauwe lucht verhief en pijnsnel uit het oog verdween, in Oostelijke richting.

Hoofdstuk III

OP ZOEK NAAR DE KAPER

Wie per schip de plek had willen opzoeken, waar de moorddadige overval op de «St. Paul» had plaats gehad, zou een afstand van ongeveer 8.300 mijlen moeten afleggen.

Er bestaat een geregelde scheepvaartlijn tussen Southampton en Kaapstad en de vaartuigen van de White Star

Line leggen de afstand van 5.547 mijlen in omstreeks tien dagen af.

Van Kaapstad tot de Prins Edward groep zou nog een vijf dagen gevegd hebben.

Maar Raffles bevond zich in veel gunstiger omstandigheden.

Ten eerste beschikte hij over een

vliegmaschine die, niet zoals de daarvoor speciaal gebouwde lijnvliegtuigen, slechts een snelheid van ruim 500 kilometer in het uur kunnen opbrengen, doch dagen en weken achtereen per uur niet minder dan ruim 700 kilometers kon afleggen, en ten tweede kon hij de afstand in bijna rechte lijn vliegen en behoefde hij de grote omweg om Afrika niet te maken.

In vogelvlucht gemeten bedraagt de afstand van Londen tot de Prins Edward eilanden groep iets minder dan 5.000 kilometer. Dat wil zeggen, dat Raffles, als zich niets bizonders voerdeed, tien uren later op de plek zou kunnen zijn, waar de overval op de « St. Paul » had plaats gehad.

Dat hij dan nog het kaperschip, of wat het dan ook mocht zijn, op dezelfde plek zou aantreffen, was natuurlijk buitengesloten.

Maar zelfs dat snelle vaartuig, kon zich in veertien uren tijds niet zover hebben verplaatst op de onmetelijke Indische Oceaan en in elk geval bevonden de luchtschippers zich in de gunstige positie, dat zij van uit grote hoogte duizenden vierkante kilometer van de Oceaan konden overzien, althans wanneer de bewolking dat toeliet.

En zelfs al was de kans heel wat kleiner geweest, Raffles zou haar toch niet hebben willen missen.

Hij zat achter de stuurknuppel en hield de ogen gevestigd op het kompas, om nu en dan naar de kaart te kijken, die bevestigd was in een klein, met een glazen deksel beschermd kastje, waarin zij kon worden afgerold, naarmate de reis vorderde.

Het was al volkomen duister, toen Raffles boven Frankrijk vloog, welk land hij in schuine richting zou oversteken van Cherbourg naar Marseille.

De « Duivel der Lucht » had al spoedig haar maximum snelheid bereikt en haar vaart door het luchtruim veroorzaakte een diepe, brommende toon, die nog het meest geleek op het geluid, hetwelk een orgelpijp voortbrengt, wanneer de wind er door vaart en de organist een toets neerdrukt.

Men moest een beetje luid spreken en vooral goed articuleren, wilde men zich voor elkaar verstaanbaar maken, ofschoon de electromotor, het geheim van Raffles, en verborgen onder een stevig gesloten kap, oneindig veel minder leven maakte dan een door benzine gedreven explosiemotor, om niet te spreken van de gillende keukenmeiden, de straalmotoren.

Henderson, voor wie soortgelijke reizen het bekoorlijke van het nieuwe reeds verloren hadden, bemoeide zich reeds spoedig met een zeer prozaische bezigheid: hij ging de avondmaaltijd bereiden in het hokje achter in de kajuit, waar van iedere centimeter ruimte een nuttig gebruik was gemaakt en waar het zo klein was, dat de reus er niet anders dan gebukt of geknield zijn werkzaamheden kon verrichten aan de elektrische overdruksnelkoker en het elektrische fornuis.

Terwijl hij daar bezig was met zijn bouillonblokjes, zijn vleestabletten, zijn groenteblikjes en zijn geroosterd brood, nam Charles Brand naast Raffles plaats die glimlachend op de kaart wees, om hem de plek aan te duiden, waar de vliegmaschine zich op dat ogenblik moest bevinden: Tunis.

In minder dan een uur tijd was Raffles over het Kanaal, Frankrijk in zijn gehele lengte en de Middellandse Zee gevlogen.

En toch bemerkte men daarboven heel weinig van die snelheid, daar alle punten van vergelijking ontbraken en men dezelfde gewaarwording zou hebben gehad, als de vliegmaschine door een wonderbaarlijke macht onbewegelijk in de lucht zou hebben gehangen.

Alleen het razend snel rondwentelen van de schroef, het gonzend geluid en het sidderen van de fuselage, wezen op beweging. Van de aarde was al zeer weinig te zien, want Raffles liet de machine op een hoogte van tweeduizend meter vliegen. Wat er te zien was, wanneer zich een gat in het wolkendek vertoonde, dat waren de lichten van de grote steden, mar die hielden ook al spoedig op, na Tripoli, want toen vloog

de vliegmaschine over de Lybische woestijn.

Maar Khartoem was weer helder verlicht, evenals Zanzibar, hetwelk om drie uur in de nacht bereikt werd, dat wil zeggen, volgens het horloge van Henderson, die er zich wel voor wachte ooit met zijn vingers aan te komen, tot groot vermaak van Brand, die hem eens gevraagd had of hij meende, dat zijn horloge het beter wist dan de zon, waarop de reus met een volmondig en ernstig gemeend « ja » had geantwoord.

Maar men vloog geleidelijk het Oosten tegemoet, al was de koers dan ook Zuid, en daarom werd het voor de aviateurs veel eerder dag dan dit in Londen het geval zou zijn geweest.

Pralend, schitterend, kwam de zon op boven de Oceaan en Brand slaakte een kreet van bewondering en vreugde bij het verrukkelijke schouwspel, dat zich aan zijn ogen voordeed, nadat hij ze had uitgewreven, want achtereenvolgens hadden de mannen enige uren slaap genoten, nadat het avondmaal gebruikt was.

Want al had Raffles zijn vliegmaschine met opzet zo klein mogelijk gemaakt, om haar des te beter ergens te kunnen verbergen, in de kajuit was toch ruimte genoeg om er zich languit te kunnen uitstrekken op een rustbed, misschien minder zacht dan de brede bedden in het huis in de Cromwell Street te Londen, maar toch ruimschoots voldoende voor mannen, die niet verwend zijn en gehard door allerlei ontberingen.

De vliegmaschine vloog, juist toen Brand ontwaakte was, over Madagaskar, het eeuwig groene eiland, gelegen tegenover het land Mozambique, Portugees Afrika aan de Oostkust van dat wonderbaarlijke, nog steeds niet geheel doorvorste, Zwarte Werelddeel.

Raffles had zijn toestel enigszins laten dalen en het was dan ook onmogelijk, het verrukkelijke eiland in zijn geheel te overzien.

Het vliegtuig bevond zich op ongeveer acht mijlen ten westen van de hoofdstad Tananarive, verrukkelijk gelegen tegen de helling van een berg en waar, zoals Brand door de kijker duidelijk kon

waarnemen, reeds een grote bedrijvigheid heerste. Kleine gedaanten in lange witte gewaden, met balen en korven op het hoofd, bewogen zich haastig door de nauwe straten, op weg naar het marktplein.

Maar van het bekoorlijke schouwspel was, door de onverminderde snelheid weinige minuten later niets meer te zien. Bergen wisselden af met dalen, een bruisende bergvloed stroomde omhoog naar een groene vallei, ondoordringbare wouden van een tropische groei-kraft vertoonden zich, en boven dat alles welfde zich een strakke blauwe hemel.

Reeds was de vliegmaschine over Madagaskar heengevlogen en het groene eiland lag achter hen. Brand begon aan het ontbijt, hetwelk Henderson reeds had gereed gemaakt en dat bestond uit spiegeleieren, natuurlijk met de onvermijdelijke bacon, een soort havermout, een kop voortreffelijke thee en ten slotte een soort gebak, door Henderson kundig bereid uit grondstoffen, welke hij geheim hield, maar waarin Brand pindanoten als hoofdbestanddeel meende te herkennen.

Raffles had Brand reeds een wenk gegeven en de jonge man begreep de bedoeling zeer goed: hij moest goed uitkijken.

Hij nam dan ook de kijker weer ter hand en spiedde de Oceaan af. Heinde en ver liet zich volstrekt niets zien op de uitgestrekte watervlakte.

De « Duivel der Lucht » bevond zich thans op enige mijlen van de Zuid-Afrikaanse kust. Raffles wijzigde de koers een weinig en hield aan op de Crozet-eilanden, die gelegen zijn op 45 graden Zuiderbreedte en 45 graden Westerlengte.

Een dertigtal mijlen ten Noorden van die eilandengroep loopt de route van de schepen van de dienst tussen Kaapstad en Melbourne, — dezelfde route, welke de rampzalige « St. Paul » op haar laatste tocht had gevolgd.

Hemelsbreed liggen de Crozet-eilanden en de Prins Edward groep omstreeks 20 breedtegraden van elkander verwijderd.

Hier begon Raffles op grote hoogte wijde cirkels te beschrijven, want het stond bij hem vast, dat het grijze kaperschip op verschillende punten van de aardbodem schuilplaatsen moest hebben, waar het ongezien voor anker kon gaan.

Het was dus het waarschijnlijkste, het was zelfs zo goed als zeker, dat de Vliegende Hollander telkens een schuilplaats zocht bij een of ander onbewoond eiland.

Hoe echter de voorraden opnieuw moesten worden aangevuld, zonder dat iemand het bemerkte, dat bleef vooralsnog een raadsel, ofschoon Raffles wel als zeker meende te kunnen aannemen, dat Ierse rebellen bij die ravitaillering de behulpzame hand boden, wanneer het tenminste geen Indiers waren.

Inderdaad was het denkbaar dat het «Schip der Wrake» des nachts op een afgesproken plek kwam, een paar mijlen buiten de kust en dat dan nieuwe voorraden aan boord werden gebracht door sloepen, kleine motorboten en andere vaartuigen.

Maar hoe Brand ook tuurde, niets viel er te bespeuren. In het Zuiden lagen de Crozet-eilanden, meer dan tachtig in getal en de grootsten nauwelijks enige tientallen vierkante kilometers groot.

Toen het onderzoek hier volstrekt niets opleverde en daar Raffles ook wel begreep, dat de Vliegende Hollander zeker geen schuilplaats zou kiezen zo betrekkelijk dicht bij Engels bezit, vloog hij weer verder, in Oostelijke richting.

De hoogte van de vliegmaschine was nooit minder dan 4.000 meter, zodat het bijna onmogelijk was, dat het geronk van de schroef daarbeneden kon worden gehoord, terwijl het zo goed als uitgesloten zou zijn, dat men de vliegmaschine zelfs door een kijker zou kunnen waarnemen.

Maar het grijze schip was enige honderden malen groter en het zou zeker niet zo gemakkelijk aan de aandacht van Brand ontsnappen.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend en Raffles wilde zich juist gereed maken om te proberen, op een der on-

bewoonde eilanden van Crozet-groep te dalen, toen Brand een luide kreet slaakte en met uitgestrekte vinger naar beneden wees.

Door de kijker had hij een zonderling gevormd vaartuig opgemerkt, van een grijze kleur, dat met grote snelheid over de golven stooft en dat hij het eerst ontdekt had door de schitterend witte baan van het kielzog, die zich vele kilometers ver achter het schip uitstrekte.

— Daar is de rover! schreeuwde hij.

Raffles nam de kijker zelf ter hand, tuurde naar beneden, knikte bevestigend en bracht zijn vliegtuig onmiddellijk nog wat hoger.

Henderson, die naar het grijze schip keek, riep uit:

— Ik geloof dat zij vaart verminderen, mijnheer Brand.

Inderdaad tekende de witte schuimbaan zich niet meer zo scherp af achter het schip, op het dek waarvan zich geen levende ziel vertoonde en het scheen inderdaad vaart te minderen.

Bijna op hetzelfde ogenblik vertoonden zich eensklaps een paar zeer kleine gedaanten op het achterdek, een luik ging open, en een kanon met een lange loop verrees en die loop kwam bijna vertikaal opstaan...

Er schitterde een rode vlam en een paar seconden later schommelde de «Duivel der Lucht» als een schip op een wild bewogen zee, een granaat was op nauwelijks dertig meter afstand onder het toestel uiteengesprongen.

— Voor den duivel, zij hebben ons gezien. Zij schieten op ons! riep Henderson uit.

— Dat schijnt zo! riep Raffles bedaard terug. Wij zullen nog wat hoger moeten stijgen.

Binnen enkele tellen was de vliegmaschine een paar honderd meter gestegen en vloog onverbiddelijk in dezelfde richting als het grijze schip mede, terwijl de granaten nutteloos ver onder de machine uiteenbarsten.

Daar beneden scheen men thans ook te hebben ingezien dat dit munitie vermorsen was, want het kanon werd weer omlaag gedraaid, het stalen luik werd

gesloten, de twee vreemde poppetjes verdwenen als bij toverslag.

Een ogenblik keken Brand en Henderson aandachtig toe en toen schreeuwde de reus opgewonden:

— Voor de drommel, zij zinken.

— De term is bijna juist, James, maar je deed beter als je zei, dat zij zakken! riep Brand, van wie zich eveneens een zonderlinge opwinding had meester gemaakt.

— Maar dan is dat schip...

— Niets anders dan een reusachtige duikboot, James! vulde Brand de zin aan. Nu wordt het ook heel wat begrijpelijker, waarom men dat schip nooit in een of andere haven ziet. Kijk, nu is het bijna verdwenen, de masten van de antenne klappen neer, daar gaat de voorstevan het eerst en nu is er al bijna niets meer van het hele schip te zien. Zag je het, Edward?

— Het wordt hoe langer hoe duidelijker, dat we hier met zeer gevaarlijke vijanden te doen hebben, die over machtige middelen beschikken. Het is mij een raadsel, hoe zij er in geslaagd zijn, ongemerkt een duikboot van zulk een geweldige omvang en snelheid te bouwen.

— Ik vermoed dat zij de steun hebben gehad van een of andere schatrijke Indische vorst, een van die Nabobs, wier fortuin onuitputtelijk schijnt en die hun haat jegens Engeland steeds slechts met moeite hebben weten te verbergen onder een uiterlijk van hooghartige onverschilligheid, gaf Brand te kennen. Er zijn verscheidene van die Indische rijk-aards, die op de kust van Bengalen eilanden bezitten uitstekend geschikt om er zulk werk te verrichten.

— Het is best mogelijk dat je gelijk hebt, Charles, zei Raffles nadenkend. Het werk kan misschien jaren geduurd hebben, maar voor een wraakzuchtig volk speelt de tijd geen rol.

— Er is al niets meer te zien, mylord! riep Henderson uit.

— Je hebt gelijk, James, de kaper is onder de golven verdwenen en men zou er nu evengoed naar kunnen zoeken als naar een naald in een hooimijt.

— Hetgeen wil zeggen, dat wij dadelijk rechtsomkeert maken en terugkeren? riep Brand op levendige toon.

— Daarvan kan geen sprake zijn, Charles, antwoordde Raffles kalm. Wij blijven nog enige tijd hier kruisen, want eenmaal moet dat schip toch zeker weer boven water komen. Hoe geniaal het ook is bedacht, de manschappen hebben toch behoefte aan frisse lucht, daaraan valt nu eenmaal niet te ontkomen.

— Zou het niet kunnen zijn, meende Brand te moeten opmerken, dat zij over een Snorkel apparaat beschikken?

— Natuurlijk bestaat die mogelijkheid, antwoordde Raffles kortaf, maar dat kan mij in mijn voornemen niet doen wankelen.

Brand wierp een zijdelingse blik op het gelaat van Raffles en wat hij daarop las, deed hem een diepe zucht slaken. Want op dat krachtig getekende gelaat stonden vastberadenheid en koppigheid gegrift, even duidelijk als in een steen.

Raffles volbracht zijn plan en begon in grote cirkels op een hoogte van meer dan duizend meter rond te vliegen, telkens een weinig dichter bij het kleine eiland, dat zij zoeven ontwaard hadden en schijnbaar vast besloten, de achtervolging niet op te geven, alvorens de uitputting van zijn accumulatoren hem verwittigde, dat hij er goed aan zou doen, ten spoedigste het naastbijgelegen vliegveld op te zoeken, dat wil zeggen naar Johannesburg te vliegen en daar te landen.

Er verlieten zo enige uren, zonder dat er een enkel woord gesproken was en de lunch was reeds gebruikt, toen Raffles een beweging van ongeduld maakte, die niet aan Brand ontging.

De jonge man boog zich voorover en schreeuwde dicht bij zijn oor:

— Wat is er? Geef je het op?

— Ik denk er niet aan.

— Waarom zet je dan zo'n ontevreden gezicht?

— Doe ik dat? Nu, ik heb er alle redenen toe. Er is ergens een gebrek in de motor; luister zelf maar.

Brand luisterde aandachtig en zijn geoeffend oor ving al spoedig een onregelmatig bijgeluid op, een zacht geknars,

nu en dan afgewisseld met een scherp tikkend geluid.

Hij kroop hoofdschuddend een weinig naar voren en maakte de plaat los van de metalen kast, die de draaiende delen van het mechanisme beschermde.

Hij schakelde een elektrische handlampje in, hield het voor zich uit en keek aandachtig naar de glimmende stangen, de kamwielen, de hefboomen, die met de regelmaat van een uurwerk heen en weer, omhoog en omlaag gingen.

Het duurde tamelijk lang, voor hij de oorzaak van het zonderlinge geluid gevonden had.

Het betekende op zichzelf weinig, maar Brand was een volleerd werktuigkundige en een te goed vlieger, om niet dadelijk te begrijpen, dat deze kleinigheid zo spoedig mogelijk hersteld moest worden en dat dit slechts gedaan kon worden bij afgezette motor, dat wil zeggen, nadat de « Duivel der Lucht » zou zijn geland.

Hoofdstuk IV

GEVANGEN

Door de een of andere oorzaak was een moer losgetrild, die mede moest zorgen, dat de spie van een der kamwielen op haar plaats bleef; de spie was losgeschoten en het kamwiel draaide bijna onophoudelijk los om de as, dol, zoals de vakterm luidt.

Dat kamwiel was volstrekt onontbeerlijk, want het regelde de smering, dat wil zeggen de oliepomp, die het razend snel ronddraaiende samenstel van wielen en stangen van olie moest voorzien.

Het was duidelijk dat de machine aldus onmogelijk nog een half uur zou kunnen blijven lopen, op straffe van onherstelbaar onbruikbaar te worden, want de draaiende delen zouden spoedig heet lopen, de assen zouden niet meer in de metalen lagers lopen en ten slotte zou alles onwrikbaar vastlopen en voorlopig niet meer in beweging zijn te krijgen.

Men zou verscheidene plekken met een handpomp kunnen bereiken, maar op de duur zou dat toch niets uitwerken; die oliepomp moest tot iedere prijs hersteld worden.

Brand deelde haastig zijn bevindingen mede aan Raffles, wiens gelaat even betrok en die antwoordde:

— Dan moeten wij landen; die pomp moet direct hersteld worden.

Maar alles zou niet goed gaan, dat werd maar al te spoedig duidelijk.

Want toen Brand enige minuten later nogmaals een blik wierp in de motorkast, zag hij nu en dan een wolkje opstijgen, dat een onaangename reuk verspreidde; dat was het onmiskenbaar bewijs, dat er reeds ergens draaiende delen waren drooggelopen en dat nu door de hitte, ontstaan door de wrijving, het laatste restje olie letterlijk in rook verdween.

Dat was zeer ernstig, want nu kon het niet lang meer duren, of het gehele mechanisme zou sterk uitzetten door de hitte, vastlopen en onbruikbaar worden.

Maar reeds cirkelde de vliegmaschine boven het kleine eiland, dat zo op het oog ongeveer vijf kilometer lang en vier breed kon zijn en Raffles had de machine al tot op een hoogte van niet meer dan 500 meter later dalen.

Hij zelf zag het gevaar heel goed in en zette de motor af.

Dadelijk hield het geraas van de schroef op.

Het was een gevaarlijke onderneming maar het moest; binnen enkele minuten zouden de kamraderen toch niet meer in elkander willen grijpen, de assen zouden niet meer in hun lagers kunnen draaien en dan was je nog verder van huis, zoals James Henderson opmerkte.

En aldus, in zweefvlucht, met afgezette motor, daalde Raffles naar de oppervlakte van het eiland en moest in die gevaarlijke positie nog zoeken naar een terrein, waar hij meende zonder al te groot gevaar te kunnen landen.

Gelukkig was zijn toestel niet een van die straalvliegtuigen, die uitsluitend op een bijzonder grote snelheid gebouwd zijn, met aan de uiterste einden der draagvlakken de zware straalmotoren; vliegtuigen, die, zoals men dat noemt, «aan de motoren hangen» en waarvan de piloot wel verplicht is, met grote snelheid te landen, daar zijn toestel als een baksteen uit de lucht zou vallen, wanneer hij daarboven reeds zijn motoren zou afzetten.

Hij was in grote cirkels tot op honderd meter gedaald, voor hij iets vond, dat althans enigermate bruikbaar was.

Die bruikbaarheid bleek naderhand nog maar zeer betrekkelijk te zijn, want toen de wielen van het onderstel eindelijk de grond raakten, stootten zij enige meters verder tegen de wortels van een reeds lang geleden vergane boom, het toestel kreeg een hevige schok, er kraakte iets en eindelijk stond de «Duivel der Lucht» stil, als een gewonde vogel.

Het was toen drie uur in de namiddag.

De drie mannen stapten onmiddellijk uit en gingen allereerst de aangerichte schade opnemen. Het bleek, dat een van de dragers van het onderstel geknapt was en vervangen zou moeten worden. Dat zou een werkje van omstreeks een uur zijn. Heel wat ernstiger was de schade, die aan de machine zelf was aangericht.

Want inderdaad waren een paar assen door de hitte en het wringen zodanig verbogen, dat zij onverwijld door andere moesten worden vervangen.

Nu was er wel een grote voorraad vervangingsdelen in de gereedschapskist van de vliegmachine en de electromotor zou stellig door de drie mannen hersteld kunnen worden, maar dat werk zou zeker uren in beslag nemen.

Er was echter niets aan te doen; men moest zich in het onvermijdelijke schikken.

Henderson was in de vliegmachine geklauterd, na zijn pels en zijn jas te hebben uitgetrokken en was reeds met opgestroopte mouwen bezig, de verbogen assen te verwijderen en de warmgelopen metalen door andere te vervangen.

Het was een heel lastig werkje, dat de grootste nauwkeurigheid vereiste, maar het moest geschieden.

Brand had eens om zich heengekeken en vroeg nu:

— Zou dit eiland onbewoond zijn?

— Dat is het stellig, meende Raffles.

Het is ook zo bitter klein, dat het nauwelijks ruimte zou bieden voor een honderdtal mensen, wanneer die tenminste van landbouw en veeteelt zouden moeten leven.

— Toch zou ik hier mijn zomerverblijf wel willen inrichten. Wat is het hier mooi.

En daarin had Charles Brand zeker gelijk, want de vliegmachine was gedaald te midden van een klein paradijs.

Het toestel stond ongeveer in het midden van een soort grasvlakte, een weide, waardoor een smal stroompje zich een weg baande, niet veel meer dan een beek, nauwelijks vier meter breed, maar gevuld met het helderste water dat men zich kan denken, zo klaar, dat men de vissen over de zandige bodem op een diepte van een paar meters zag voorbijschieten.

Die vlakte was omgeven door hoge en knoestige bomen, kurkeiken, oleanders en grillig gevormde baobabs of apenbroodbomen.

Tussen die bomen waren struiken zichtbaar, vol gehangen met felkleurige bloesemtrossen, bloedrood, roomgeel, hemelsblauw en paars, als van onze seringen. In de lucht hing een geur van vanille en myrthe. Waar de bomen niet al te dicht bij elkaar stonden, kon men

het begin waarnemen van de helling van een berg, of liever een kleine reeds heuvels, waarvan de top zich niet meer dan een zestigtal meters boven het oppervlak van de zee verhief.

En wat de geluiden betreft, zij behoorden bij dit aardse paradijs. In de verte klonk het ruisend geklater van een waterval, die zich van de heuvelhelling in een dalkom stortte en daar de oorsprong vormde van het beekje, dat door de vlakke stroomde, in de boomtoppen krijsten bontkleurige vogels papegaaien en paradijsvogels en de wind deed zacht de bladeren ruisen.

Brand moest zich met geweld ontrukken aan de indruk, die het schouwspel op hem maakte en hij ging Raffles helpen, die reeds een stalen stijl uit de voorraad had gezocht, om daarmede de gebrokene te vervangen. Zij werkten zwijgend en zo snel zij maar konden, want hoe eerder alles gereed was, hoe beter, ofschoon Raffles er toch niet aan dacht, bij avond weer op te stijgen.

Dat zou geen nut hebben, daar hij zelfs op geringe hoogte boven de zee, toch niets van de reusachtige duikboot zou kunnen bespeuren, waarvan de kapitein zeker niet zo dom zou zijn, met lichten te varen. Voor wilde dieren behoefde men ook zeker niet bevreesd te zijn, evenmin als voor slangen of voor menseneters en toch stond Raffles er op, dat het werk zo gauw mogelijk beëindigd werd, als het kon nog vóór de duisternis geheel en al gevallen was. Maar die wens zou niet worden vervuld.

Hoezeer Henderson zich ook inspande, de aangerichte schade was te groot, dan dat zij in enkele uren kon zijn hersteld.

Ten slotte werd het zó donker, dat hij wel verplicht was bij het licht van een paar ingeschakelde elektrische lampen verder te werken.

Maar eindelijk was het werk gereed en met een zucht van verlichting kon Henderson, na de machine even te hebben laten draaien, uitroepen:

— Hij doet het weer, mylord. Ik geloof niet, dat die moer ons voor de tweede keer in de steek zal laten.

— Des te beter, James, zei Raffles glimlachend. Dan zullen wij nu maar

eens een hapje eten en dan gaan slapen. Ga wat hout sprokkelen, daarginds in het bos, dan kunnen wij een vuur aanmaken en daarop onze maaltijd bereiden.

— Waarom niet met de elektrische oven? vroeg Brand.

— Omdat ik juist onder deze omstandigheden zo zuinig mogelijk met mijn electriciteit wil omspringen, antwoordde Raffles bedaard. Als het niet nodig is, waarom zouden wij dan de kostelijke voorraad uitputten?

— Zal ik een geweer meenemen, mylord?

— Je kunt het doen, als je wilt, James, maar je revolver zal meer dan voldoende zijn en zelfs die zal je niet nodig hebben. Ik verzeker je, dat je hier hoegenaamd geen onaangename ontmoetingen te duchten hebt.

— Dan zal ik maar gaan, mylord, over een half uur kan ik wel terug zijn. Maar het wordt al aardig donker; het is misschien goed als gij een van de kleinste elektrische lampen laat branden.

— Een uitstekend denkbeeld, James, zei Brand. Dat zal je tot lichtbaken dienen, evenals in het verhaal van Klein Duimpje. Jij bent alleen maar een klein beetje groter.

Henderson grinnikte eens, keek of zijn revolver geladen was, nam voor de veiligheid ook maar zijn geweer mee; misschien kon hij wel een vette haas schieten, zo bedacht hij, greep een eind touw, om er zijn takkebos mee vast te binden en richtte zijn schreden naar de zoom van het bos.

Een ogenblik later was er niets meer van hem te zien of te horen.

Raffles en Brand zaten enige ogenblikken zwijgend bijeen en rookten hun sigaretten.

Eensklaps hief Raffles luisterend het hoofd op en zijn ogen tuurden scherp in de snel vallende duisternis.

Een weinig achter hen gloeide eenzaam het door een net van staaldraad beschermde, elektrische handlampje, dat aan de vliegmaschine was bevestigd.

De beide mannen lagen languit in het hoge gras en alles om hen heen was stil.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Niets; ik meende dat ik op een dode tak hoorde trappen; het is misschien een klein aardvarken, dat zich een weinig verlaat heeft. Ik denk...

Maar voorlopig zou Brand niet te horen krijgen wat Raffles dacht, want eensklaps doken er uit de duisternis wel een half dozijn gedaanten op, die van de kant van de woudzoom waren komen opdagen, zonder dat de beide mannen iets hadden gezien of gehoord.

Met een onderdrukte kreet grepen Brand en Raffles naar hun geweren, maar zij waren te laat.

Als een stortvloed wierpen zich bijna een dozijn mannen op hen en hoe krachtig zij ook waren, tegen die overmacht waren zij niet opgewassen.

Brand had nog zijn revolver weten te trekken, maar het wapen werd hem onmiddellijk uit de handen geslagen, voor hij zelfs de trekker had kunnen overhalen.

Raffles had drie van zijn aanranders kunnen neerslaan, maar zij waren spoedig weer op de been, hingen hem als klissen op het lijf, drukten hem door hun gewicht tegen de grond en wisten hem eindelijk te overmeesteren.

De strijd was spoedig beslist. Het was bijna in stilte gebeurd, maar voor hij gebonden werd, had Brand een luide kreet geslaakt, een kreet van woede en pijn, want een van de aanranders rukte hem in de worsteling bijna het oor van het hoofd.

De beide mannen werden stevig gebonden, hun armen werden op hun rug bevestigd, zij werden overeind gerukt en tot dichtbij de kleine elektrische lamp gebracht, die tot sein voor Henderson moest dienen.

Dicht daarbij stond een lang, mager man, met een gelaat als van een havik, een dunne, kromme neus en zwarte ogen die te dicht bij elkander stonden en het vogelachtige karakter aan zijn gelaat gaven, onbewegelijk, met de armen over elkaar gekruist.

Hij droeg een soort uniform van grijs linnen en om de opstaande kraag was een dunne, rode bies bevestigd; hij bekleedde dus een of andere rang bij de troep.

Hij keek eerst Raffles, daarna Brand doordringend aan en zei toen in het Engels:

— Wie zijn jullie?

— Reizigers! antwoordde Raffles kortaf. Met welk recht hebt gij ons overvallen en gekneveld?

— Met het recht van de sterkste, antwoordde de ander en hij grijnsachte, zodat even zijn grote, gele tanden zichtbaar werden. Welke landaard?

— Wij zijn Engelsen, antwoordde Raffles.

— Wat zijn jullie hier komen doen? Waarom zijn jullie hier geland?

— Omdat ik moest. Mijn machine kreeg onderweg panne, daarom moesten wij landen.

— Jullie hebt ons bespied, honden! barstte de man met het vogelgezicht eensklaps woedend los en zijn gelaat vertrok zich krampachtig. Durven jullie het ontkennen? Wij hebben op jullie geschoten. Het is dezelfde machine.

— Ik denk er niet aan om het te ontkennen en ik ben voornemens, u aan te klagen, omdat gij het gewaagd hebt, op een Engels vliegtuig te vuren.

— Zo waarlijk? Willen jullie ons voor een rechter dagen? Geloof je dat je daar de gelegenheid toe zult hebben? Jullie hebben ons willen achtervolgen. Jullie hebben ons bespied. En ik zweer je, dat je niet in de gelegenheid zult worden gesteld, om ons aan te klagen! Voorwaarts, mannen, breng de beide gevangenen naar de commandant. Hun lot is niet twijfelachtig, maar ik wil niets doen op eigen gezag.

Raffles en Brand dachten er niet aan, zich te verzetten. Zij wisselden op gedempte toon enige woorden in een taal, die alleen voor henzelfen begrijpelijk was en lieten zich daarna rustig wegvoeren.

Toen zij nog eens omkeken, zagen zij, hoe enkele mannen achterbleven en de elektrische lamp gedoofd werd.

De rebellen, want Raffles en Brand behoefden er natuurlijk niet aan te twijfelen, of de mannen die hen hadden overvallen, waren dezelfde als de opvarenden van de Vliegende Hollander,

schenen op dit eiland goed thuis te zijn, want ondanks de duisternis, die nu volkomen was, aarzelden zij niet, maar namen de gevangenen in hun midden, staken de grasvlakte over en drongen door in het bos, dat zich op de Westelijke heeft van het eiland verhief.

Raffles en Brand werden ieder door twee krachtige mannen vastgehouden, terwijl een derde achter hen ging, wiens revolver zij telkens op onaangename wijze tegen hun ribben voelden stoten.

Zij begrepen zeer goed, dat het dwaasheid, ja zelfmoord zou zijn, om te willen trachten, onder deze omstandigheden te ontluchten.

De rebellen schenen een gebaad pad te volgen; na ongeveer twintig minuten lopens weken de bomen verder uiteen

en plotseling lag daar de zee voor hen, kenbaar aan de witte rand schuim van de branding.

Op hetzelfde ogenblik kwam de maan achter de wolken te voorschijn en haar licht was voldoende, om de dingen tamelijk duidelijk te kunnen onderscheiden.

De gevangenen stonden aan de oever van een diepe baai of inham en in het midden daarvan, op ongeveer een kabel-lengte van de oever lag de grijze duikboot voor anker, onbewegelijk, als een slapende bruinvis.

Vlak bij de oever, half op het zand getrokken, lag een grote sloep, plaats biedend aan omstreeks dertig personen en die door een benzinemotor in beweging kon worden gebracht.

Hoofdstuk V

AAN BOORD VAN DE «NEMESIS»

Raffles en Brand voelden zich naar de sloep duwen en waren gedwongen er in te stappen.

De man met het haviksgezicht nam achterin plaats, de stuurman haalde een hefboom over, nadat de sloep van het strand was afgeduwd, de kleine schroef draaide snel rond en de sloep zette koers naar de duikboot.

Terwijl het kleine vaartuig er dicht langs gleed, konden Raffles en Brand op de voorstevan, met zwarte letters op een rood veld, de naam van het zonderlinge schip lezen: «Nemesis», luidde de naam.

Aan boord scheen men de sloep te hebben verwacht en de man, die bij de valreep stond, het geweer aan de voet, de revolver op de heup, leek ook niet bijzonder verwonderd te zijn bij het zien van de beide gevangenen.

Hij hief een lantaarn in de hoogte en er vertoonde zich een lelijke grijns op zijn breed gelaat, terwijl hij zei:

— Weest welkom, heren! Ik geloof dat gij met ongeduld verwacht wordt. Is dat alles wat je meebrengt, Flenn?

De vraag was gericht tot de man met het vogelgelaat, die brommend antwoordde.

— Hoe kan ik er meer meebrengen als er niet meer zijn? Het is voorlopig genoeg zou ik zeggen. Als er nog meer zijn, zullen die behoorlijk in ontvangst worden genomen. Ik geloof dat er nog een derde man is en die zal ons evenmin ontlopen.

— Wie weet? zei Brand zacht voor zich heen, terwijl op het gelaat van Raffles zich een flauwe glimlach vertoonde.

De gevangenen moesten geholpen worden bij het beklimmen van de valreep, daar zij zich met hun gebonden handen nergens aan konden vasthouden.

En nu stonden zij op het voordek van de machtige duikboot en werden naar een openstaand luik geleid, terwijl een zestal mannen achterbleven om de sloep aan de korte davits op te hijsen en ver-

volgens weg te bergen in een stalen kist, die hermetisch kon worden afgesloten, zodat er bij het duiken van de boot geen water in kon binnendringen.

Aan weerszijden van het schip en met de bovenkant ter hoogte van het dek, bevonden zich een viertal van deze kisten, zodat de duikboot acht sloepen kon meevoeren.

Overigens was het dek zo glad als de vloer van een balzaal, bijna zonder enige verhoging, behalve de rand van het ronde luik, die een weinig opstak en dat zelfs bolvormig was, om des te beter weerstand te kunnen bieden aan de druk van het water, verder staken er alleen de standaards van de reling, de beide masten voor de draadloze telegrafie en de davits van de sloepen bovenuit.

Het dek was van staal en geribbeld, zodat de voet er beter houvast op had.

Snel werden de beide gevangenen naar het luik gevoerd en hier werden zij gedwongen een stalen trap af te dalen, die naar een tamelijk helder verlichte ruimte bleek te voeren, aan weerszijden waarvan zonderlinge, blijkbaar zeer krachtige machines stonden opgesteld.

Maar voor hij met het hoofd onder de oppervlakte van het dek verdween, had Raffles zijn ogen goed de kost gegeven.

Hij schatte de lengte van het dek op bijna 100 meters, de breedte op iets meer dan acht en aan die uitgerekte vorm was zeker voor een groot deel de enorme snelheid van het schip toe te schrijven.

Op dit ogenblik bevond het dek zich hoogstens twee meter boven de oppervlakte van de golven.

Raffles en Brand werden snel door de machineruimte gevoerd, zodat zij geen gelegenheid kregen, de bijzonderheden op te merken en vervolgens door een smalle gang, die verlicht werd door een paar elektrische lampen, welke aan de zoldering waren bevestigd.

Bijna aan het einde van die gang stond de troep stil voor een deur, waarop Flenn klopte. Een diepe mannenstem daarbinnen riep iets, Flenn opende de

deur en Raffles en Brand werden naar binnengeduwd, zij bevonden zich nu in een vrij groot vertrek, wanneer men de afmetingen van het vaartuig in aanmerking nam.

Het was met mahoniehout beschoten, op de vloer lag een dik kleed, er hingen enige zeer goede schilderijen van personen, welke Raffles dadelijk als Ierse vrijheidshelden herkende en de meubelen waren zeer fraai en kostbaar. Er bevonden zich zeven personen in het vertrek, op het eerste gezicht allen mannen. Maar een daarvan trok dadelijk de aandacht van Raffles, door zijn knap gelaat, het dikke, weelderige haar en de grote, schitterende, zwarte ogen.

Toen hij wat nauwkeuriger toekeek, begreep hij, dat dit de vrouw moest zijn, het jonge meisje, waarvan sommige overlevenden van de overvallen der zeeschuimers hadden gewaagd. Zij stond voor een fraaie, ebbenhouten tafel, waarop een zeekaart lag uitgespreid, naast een man met een grijze puntbaard op wie zij zozeer geleet, dat men haar dadelijk als zijn dochter herkende en keek Raffles en Brand beurtelings scherp aan, met op elkander geknepen lippen en een rimpel tussen de wenkbrauwen.

Die beide waren de enigen, die stonden de andere mannen waren allen achter of terzijde van de tafel gezeten. De man met de grijze baard droeg een brede rode bies om de opstaande kraag van zijn uniform en om de mouw en was daardoor aanstonds te herkennen als een meerdere, misschien wel als de aanvoerder van de gehele troep.

Van de vijf mannen, die aan de tafel waren gezeten, hadden er twee die eigenaardige, licht-bruine gelaatskleur, welke eigen is aan de hogere standen in Indie.

Allen keken zwijgend en met duistere blikken naar de beide gevangenen, die zoeven waren binnengeleid en enige tijd nam men elkaar van weerszijden aandachtig op. Toen zei de man met de grijze puntbaard, met een bevelend gebaar tot Flenn:

— De anderen kunnen gaan; gij blijft hier om verslag uit te brengen. Waar is de derde man?

— Ik heb vier mannen achtergelaten om hem te zoeken en te pakken te nemen, kapitein Murphy! Ik wilde echter geen tijd verliezen en heb u vast deze beide mannen gebracht.

— Het is goed. Boden zij tegenstand?

— Een paar onzer zijn nog al toegetakels, antwoordde Flern, met een blik van haat op de beide gevangenen.

— Laat de anderen nu gaan.

De mannen, die Raffles en Brand gevangen hadden genomen, verwijderden zich nu alles en de deur werd gesloten.

Murphy, na de twee mannen nog een donkere blik te hebben toegeworpen, liet langzaam om de tafel heen en nam er toen achter plaats, te midden van de vijf personen die daar reeds zaten.

Het jonge meisje, zonder Raffles uit het oog te verliezen, was een weinig terzijde getreden en stak nu met een onverschillig gebaar een sigaret aan.

Zij leunde gracieus tegen een rijkbeladen buffet, waarop vruchten in kristallen schalen, wijnflessen en een koude pastei stonden, terwijl Raffles ondanks zichzelf haar slank, goed gevormd lichaam moest bewonderen, dat zelfs in deze onooglijke uniform niets van zijn gratie had verloren. Hoe mooi moest dit meisje zijn, in een avondjapon gekleed, dat aan haar vormen volle recht zou laten wedervaren.

Raffles kreeg echter al te spoedig gelegenheid, aan geheel andere dingen te denken.

Murphy had Raffles een tijdlang van onder zijn gefronste wenkbrauwen aangekeken en begon nu:

— Met welk doel zijt gij hier?

— De vraag is tamelijk naïf. Ik ben hier, omdat men mij met geweld hierheen heeft gebracht, antwoordde Raffles schouderophalend

— Ik zou u aanraden, die toon te laten varen! hernam Murphy met stemverheffing en een dreigende klank in zijn stem. Gij begrijpt mijn bedoeling heel goed. Ik wil weten wat gij hier op dit eiland zijt komen doen.

— Ik kwam er waarlijk niet met opzet, mijnheer, antwoordde Raffles hoffelijk. Een gebrek aan mijn vliegtuig-

motor dwong mij wel, hier een landingsplaats te zoeken.

— Wilt gij mij eens zeggen, hoe het mogelijk is dat een vlieger zich zo ver van de kust van Zuid-Afrika, zowel als van Australië heeft durven wagen? Weet gij wel, dat gij u hier op ruim 2.700 mijlen van Kaapstad zowel als van Melbourne bevindt.

— Dat weet ik.

— Gij hebt dus wel een zeer snel vliegtuig?

— Zeer snel.

— Met welk doel bevindt gij u in deze streken van de Indische Oceaan?

— Hij was hier om ons te bespieden! riep het meisje plotseling op heftige toon terwijl haar zwarte ogen fonkelden.

— Stil Olivia! beval Murphy kortaf. Spreek als het je gevraagd wordt, niet eerder.

Het meisje maakte een gebaar van woede en deed toen schouderophalend een trekje aan haar sigaret. Murphy wendde zich weer tot Raffles en vervolgde:

— Is het waar wat mijn dochter daar zegt? Kwaamt gij hier om ons te bespieden?

— En om u te bestrijden, antwoordde Raffles kalm.

De vijf mannen lieten een dreigend gemompel horen, maar Murphy behoefde slechts even zijn stem te verheffen, om tot stilte te manen.

Zijn donkere ogen keken Raffles en daarna Brand onderzoekend en vol haat aan, toen hij hernam:

— Dat bekent gij dus?

— Ik beken het, omdat het zeer moeilijk te ontkennen valt, antwoordde Raffles rustig. Ik heb u willen bestrijden, omdat ik u beschouw als het ergste kwaad, dat mijn land beschoren kon worden. Gij zijt geen eerlijke vijand; gij zijt sluipmoordenaars. Nu uw pogingen om in Noord Ierland een opstand te verwekken voorlopig mislukt zijn, tracht gij ons op deze manier, nadeel te berokkenen, onverschillig of het leven van onschuldigen er mee gemoeid is.

— Vader! Laat gij toe dat hij dat zegt? riep Olivia uit, terwijl zij weer

een stap naar voren deed en haar gehele lichaam beefde van drift.

— Die Engelsman zal niet lang meer in de gelegenheid zijn om iets te zeggen, Olivia, antwoordde Murphy met veelbetekenende nadruk, terwijl er een harde trek om zijn mond verscheen.

Hij was half van zijn zetel opgerezen en beet Raffles toe:

— Durft gij van sluipmoord spreken? Kent gij een ander middel? Gij vervloekte Engelsen zijt door de eeuwen heen onze vijanden geweest. Gij hebt ons onderdrukt en uitgezogen. Gij hebt ons onze rechten ontnomen en willekeur volgde u op al uw schreden.

— Wij hebben u een eigen regering gegeven! riep Brand nu uit, wiens gelaat wit van woede was geworden.

— Wij willen die regering niet, wij willen vrijheid! riep Murphy op woeste toon. Algehele vrijheid. Wij willen niet langer in welk deel van het land ook, aan u samengekoppeld zijn. Ierland voor de Ieren.

— En India voor de Indiërs? voegde Raffles er sarcastisch aan toe. Wel, ik persoonlijk heb er niets op tegen, mits gij met eerlijke middelen te werk gaat. Maar iedere gentleman moet deze laffe sluipmoorden afkeuren, die gelijkwaardig zijn aan de afschuwelijke moorden, welke uw partijgenoten in Ierland gepleegd hebben op ongelukkige Engelse officieren, voor de ogen van hun vrouwen en kinderen. En ik moet zeggen dat het mij verbaast, een vrouw en nog wel zulk een jonge te zien deelnemen aan dergelijke barbaarse, door niets te rechtvaardigen ondernemingen.

Onder het spreken had Raffles langzaam zijn gelaat naar Olivia Murphy gewend en hij keek haar onverschrokken aan.

Zij sprong op als een getergde leeuw in plaatste zich vlak voor hem en het scheen alsof zij hem in 't gelaat wilde spuwen, wit van woede, maar Raffles bleef haar kalm met zijn doordringende grijze ogen vlak in het opgewonden gelaat zien en zij trad een stap terug, op minachtende toon zeggende:

— Waarom zou ik mij driftig maken? Gij zijt een Brit, een ellendige Engels-

man, gij begrijpt dat niet. Maar gij en uw soortgenoten dragen schuld aan onze vernedering en wij hebben gezwoeren dat gij er voor zult boeten.

— Onze vrouwen en kinderen ook?

— Allen! Allen zult gij boeten! riep het jonge meisje op hese toon. Eeuwen hebt gij ons geknecht en onderdrukt; nu is het onze beurt en onze wraak zal verschrikkelijk zijn, reken daarop.

— Gij wreekt u op onschuldigen, hernam Raffles bedaard.

— Oog om oog, tand om tand.

— Maar vrouwen en kleine kinderen hebben u nimmer enig leed gedaan.

— Het doet er niet toe; zij moeten dan maar lijden met hun mannen en vaders, die het wel deden.

— En gelooft gij dat gij ons zult kunnen overwinnen?

— Dat geloven wij niet alleen, daar zijn we zeker van!

— Stil nu, Olivia, laat mij spreken! beval haar vader op strenge toon. Ga op zij!

Het meisje deed onwillig een paar stappen terug en Murphy hernam:

— Wie zijt gij, vreemdelingen, hoe is uw naam?

— Ik ben John Raffles, antwoordde Raffles eenvoudig. Deze man is mijn vriend; zijn naam doet er niet toe.

Op aller gezicht was verbazing, een weinig schrik en nieuwsgierigheid te lezen, uitdrukkingen die daarna plaats maakten voor ongeloof en ten slotte voor toorn.

Raffles keek allen glimlachend aan en zei toen niemand dadelijk iets antwoordde:

— Gij gelooft mij toch wel? Ik spreek niets anders dan de waarheid. Ik heb voor het ogenblik ook volstrekt geen reden om haar te verbergen. Ik ben de langgezochte Gentleman-Inbreker en Scotland Yard zal u 2.000 pond sterling uitbetalen, als gij mij aan haar overlevert.

— Voor geen twintig, voor geen honderdduizend pond. Wij hebben andere plannen met u! riep Olivia op woeste toon.

— Nu begrijp ik ook, hoe het mogelijk is, dat gij met een vliegmaschine

hierheen zijt gekomen, hernam Murphy, terwijl hij Raffles strak aankeek. Ik heb veel van u gehoord. Gij alleen zijt de man, die zulk een vliegtuig bezit en die zo stoutmoedig zijt, er zulk een gebruik van te maken.

— Welzeker, hij is een dappere held! riep het meisje sarcastisch. Richt op dit elland een standbeeld voor hem op, vader! Benoem hem tot erelid van onze vereniging.

— Zwijg, Olivia! beval haar vader op heftige toon. Geen spot op dit oogenblik. Wie die man ook moge zijn, hij is onze vijand. Nietwaar, dat zijt gij toch? zo wendde hij zich plotseling tot Raffles.

— Als ik er op dit oogenblik de gelegenheid toe had, zou ik geen seconde aarzelen, dit schip op te blazen, al zou ik zelf mee de lucht moeten ingaan. Gij zijt een groot gevaar voor mijn land en al ben ik maar John Raffles, ik heb mijn land lief en zal het tegen iedere aanval verdedigen.

— Gij hoort het, vader, gij hoort het! De kogel voor die vervloekte Brit, kreet Olivia en haar stem had nu een gilende klank.

— Zal je nu eindelijk zwijgen? schreeuwde Murphy, met een daverende vuistslag op de tafel. Bij God, ik zou het mij bijna beklagen, dat ik er ooit in het toegestemd, je mee te nemen. De discipline van mijn mannen verzwakt, de hemel weet welk een invloed jij op hen uitoefent. Je onbekookte drift en je bemoeizucht hebben mij al heel wat last berokkend. En zwijg nu, of verlaat anders de kamer!

— Ik ben geen klein kind meer, pruttelde Olivia en nu gelek zij werkelijk veel op een klein meisje, dat beknord is wegens snoepen uit de provisiekast; Raffles moest erkennen dat zij verrukkelijk mooi was met haar bleek gezicht, waarin de zwarte ogen fonkelden, ogen als een Venetiaanse nacht, het fijne neusje met de trillende vleugels, het blanke voorhoofd, de ronde kin en de wonderlijk schone wenkbrauwen, die wel door een kunstenaarshand gepenseeld leken te zijn. Haar lippen waren vol en rood, heur haar was van het

diepste, glanzendste zwart, dat hij ooit gezien had. En toch, welk een verbittering in dat meisjeshart, welk een ontombare wraakzucht, welk een haat en bloeddorst. Kon het zijn dat het bestuur der Engelsen nu nog, vier eeuwen na de onderwerping van Ierland, dusdanige gevoelens wakker maakte in het hart van een vrouw?

Maar Raffles dacht hier niet lang over na.

Ieder volk had het recht om voor zijn vrijheid te strijden, zelfs na eeuwen.

Hij richtte zich trots op, keek Murphy recht in het gelaat en vroeg:

— Wat zijt gij voornemens met ons te doen?

— De vraag is tamelijk overbodig, antwoordde Murphy koeltjes. Gij hebt u zelf tot onze vijand verklaard. Wij hebben gezworen iedere Engelsman te doden, die ons in de weg loopt en dit is nog maar een begin, dat verzeker ik u. Later, misschien reeds over een jaar, zullen er meer van deze schepen zijn en dan wee het Engelse volk. Wij kennen geen erbarming; wij willen uw vervloekt geslacht uitroeien, als het mogelijk is. Bovendien zijt gij te gevaarlijk voor ons. Als gij uw vliegmaschine hadt kunnen herstellen, dan zoudt gij eenvoudig vertrekken en het zou u niet moeilijk vallen, radiografisch de verschillende posten op de kusten van Afrika en Australië van onze verblijfplaats op de hoogte te stellen. Wij zijn niet bang, denk dat niet, maar wij willen niet sterven voor onze taak voltooid is. Bereid u dus voor op de dood.

— Zonder vorm van proces?

— Waartoe een proces? Gij zijt Engelsen, die reden is voldoende.

— Nu aanstonds?

— Neen, tot zonsopgang zult gij kunnen leven. Gij hebt misschien nog brieven te schrijven, daartoe wil ik u de gelegenheid geven. Mits daarin natuurlijk geen aanwijzingen staan, die ons noodlottig zouden kunnen worden. Wij zijn geen beulen, al schijnt gij dat te denken.

— Waartoe dat uitstel? riep Olivia op schelle toon. Laat ik mijn revolver

tegen hun slaap zetten, en laat er een eind aan worden gemaakt. Iedere dode Engelsman is een vijand minder.

— Ik maak u mijn compliment over mejuffrouw uw dochter, mijnheer Murphy, zei Raffles sarcastisch. Haar teder gemoed zal u wel veel vreugde veroorzaken. Waarlijk, op en top een vrouw zacht als een duif, charmant en zo buitengewoon goedgehartig.

— Gij durft mij nog bespotten, in het aangezicht van de dood? kreet het jonge meisje en met een paar sprongen, de ogen vlamdend van haat, stond zij opnieuw naast Raffles, terwijl haar hand tastte naar de kolf van de revolver, die op haar rechterheup hing.

Toen zij vlak tegenover Raffles stond, verscheen er op zijn gelaat een trek van zo onzeggbare minachting, dat zij eensklaps die hand liet rusten en onder zijn

blik ineenkromp, als een hond, die een slag met de karwats heeft gekregen.

Een brandende blos steeg voor een ogenblik in haar gelaat op, zij sidderde en haar mond vertrok zich krampachtig. Maar zij was en bleef een vrouw en die tartende moed van een man in het aangezicht van de dood had haar getroffen. Hij mocht dan een Engelsman zijn, hij was een man van buitengewone dapperheid. Zij wendde zich af, toornig over haar eigen zwakheid en had met een paar stappen de deur bereikt.

Een ogenblik later werden Raffles en Brand ieder afzonderlijk, opgesloten in een cachot met slechts een patrijspoortje, nauwelijks groot genoeg om er de hand door te steken, hun armen werden losgemaakt, zij kregen wat te eten, pen en papier en toen knarsten de sleutels in de sloten der stalen deuren.

Hoofdstuk VI

JAMES HENDERSON

Henderson was van zijn jeugd af iemand geweest, die er prijs op stelde, alles wat hem werd opgedragen, zelf het geringste, goed te doen. Het oude Hollandse gezegde: Soegetdoet, doetet-goed, was ook zijn lijfspreuk.

Raffles had hem gezegd dor hout te sprokkelen en het zou dor hout zijn.

Daar het aan de zoom van het bos niet droog genoeg was naar zijn zin, ging hij steeds verder, en raapte nu en dan een tak op, wierp er vele weer weg en bromde nu en dan een vloek, omdat hij in de snel vallende duisternis onzacht tegen een boom aanliep, of bijna over uitstekende boomwortels struikelde.

Van tijd tot tijd keerde hij zich om, om zich te vergewissen of hij het elektrische licht nog altijd door de bomen heen kon waarnemen.

Hij was bijna twintig minuten weg

en had reeds een zware takkenbos bijeengezameld en met het dikke touw vastgebonden, toen zijn oor plotseling getroffen werd door een kreet, die naar zijn mening door niemand anders geslaakt kon zijn dan door Charles Brand, de man van wie hij het meest ter wereld hield, na Lord William Aberdeen, zijn meester en vriend.

Hij richtte zich dadelijk hoog op, kreeg heel in de verte het elektrische lichtje in het oog en ondernam met haastige stappen de terugweg.

— Waarom schreeuwt mijnheer Brand zo? mompelde hij voor zich heen, niet zonder ongerustheid. Er waren hier toch geen wilde dieren, heeft mylord gezegd. En als dat wél zo was, als zij er mee in strijd waren, dan moest ik toch horen schieten.

Hij ging verder, zo snel zijn zware takkenbos het hem veroorloofde, zijn

geweer aan de riem over de schouder en ongeruster dan hij zichzelf durfde bekennen. Hij luisterde scherp, of hij nog enig gerucht kon opvangen, maar alles bleef stil. Hij was nog nauwelijks een vijftal minuten haastig voortgegaan of eensklaps doofde het elektrische licht uit.

Henderson stond met kloppend hart stil. Wat was er toch geschied? Waarom werd het zo plotseling donker? Daar moest iets achter schuilen.

Eensklaps begon Henderson zo snel als hij maar kon, de handen voor zich uitgestoken en de takkenbos aan zijn lot overlatend, door het bos te rennen, in de richting, waar hij nog zoeven het elektrische licht had zien schijnen.

Het was een groot geluk, dat de afstand betrekkelijk kort was, anders zou Henderson zeker nog heel wat verder terecht zijn gekomen van de plek, waar hij de vliegmaschine had achtergelaten.

Thans kwam hij op de grasvlakte aan, omtrent 150 meters verder dan de plek, waar hij het toestel tamelijk duidelijk kon zien afsteken tegen de avondhemel.

Hij wierp zich op zijn bulk in het hoge prairiegras, aangegrepen door de grootste onrust en kroop, zo snel hij kon, voorwaarts. Hij durfde niet hard lopen of schreeuwen, want zijn instinct waarschuwde hem, dat er iets ernstigs moest zijn geschied. Hij was maar een eenvoudig, ongeletterd man, maar hij begreep toch heel goed, dat die kreet en dat plotselinge doven van het elektrische licht gevaar betekenden.

Zich zo dicht mogelijk aan de zoom van het woud houdend, kroop hij voorzichtig verder, nu en dan zijn knieën stotend tegen boomwortels, zijn vingers wondend aan het scherpe gras en doornstruiken, totdat hij, op ongeveer vijf en twintig meters van de plek, waar hij Raffles en Brand had achtergelaten, stilstond en heel zacht, op waarlijk bedriegelijke wijze het gefluit van de merel nabootste.

Raffles kende dat sein en hij zou het stellig onmiddellijk met de roep van de kwartel beantwoord hebben, als hij op die plek geweest was.

Maar alles bleef stil, van een schrik-aanjagende stilte en het hart van de brave reus begon luide tegen zijn ribben te bonzen, want hij begreep nu maar al te goed, dat er iets ernstigs had plaats gehad.

Hij richtte zich voorzichtig een weinig op, nam zijn geweer van de rug, overtuigde zich dat het geladen was en bleef enige tijd stil liggen luisteren.

Maar geen enkel geluid bereikte zijn oor, behalve het ruisen van de wind in de toppen van de bomen en het verre gerucht van de branding op de klippen, gemengd met het eentonig geraas van de kleine waterval, die zich van een der heuvels in de dalkom stortte.

Het was alles zo lieflijk en vreedzaam en toch gevoelde Henderson, dreigender dan ooit, de nabijheid van een groot gevaar.

Juist toen hij zich wilde oprichten, om alles trotserend, verder te lopen en te zien wat er gebeurd was, brak de maan door de wolken en haar zilveren licht maakte eensklaps de voorwerpen tot op tamelijk verre afstand duidelijk zichtbaar.

Dàar stond de vliegmaschine en dàar was de plek, waar hij Raffles en Brand had achtergelaten. Maar er was niets van hen te zien...

Henderson kroop voort door het lange gras en nogmaals liet hij het fluiten van de merel horen. Geen antwoord...

Toen zette hij alles op het spel, sprong op en liep haastig naar het vliegtuig. Hij bleef er bij stilstaan en keek aandachtig om zich heen, het geweer bij de grendel vasthoudend.

Toen kraakte er een tak en onverhoeds, opduikend uit het hoge gras, snelden vier mannen tegelijk op hem toe en wierpen zich zwiingend op de reus. Het waren ongetwijfeld krachtige, goed geoefende mannen, niet ouder dan Henderson en die waarschijnlijk elk normaal gebouwd man wel de baas zouden zijn gebleven.

Maar voor een man, die met het grootste gemak, toen hij cowboy was, zijn eigen ponny met een hand boven zijn hoofd stak, waren zij toch geen portuur.

Henderson liet een kort, opgewekt lachje horen, nu eindelijk het gevaar een tastbare vorm had aangenomen en smees tegelijkertijd twee zijner aanraders in het gras.

Maar de derde trok zijn revolver en beval met hese stem, op geen meter afstand en met de loop van het wapen op zijn borst gericht:

— Steek je handen op, of ik schiet.

Henderson stak wel zijn handen uit en bliksemsnel ook, maar het was slechts om de vierde bandiet, die ongelukkig genoeg juist onder het bereik van zijn geweldige handen was, beet te grijpen en met een enkele ruk vlak voor zich te trekken, bij wijze van een schild. En bijna op hetzelfde ogenblik klonk het schot. Henderson voelde het weemakende geluid van de kogel, die in het lichaam van de man drong, als een zwakke klap, toen zakte de ander tegen hem aan, maar voor hij kon vallen, had Henderson hem vooruit geworpen, tegen de schutter aan, die zijn evenwicht verloor en te zamen met de getroffene op de grond rolde, de levende en de dode.

Wéér sprongen de drie op en wierpen zich hijgend en dof brullend van woede op Henderson, maar deze stond pal als een rots en lachte slechts zijn kort, vrolijk lachje.

Hij greep er twee tegelijk vast, midden in de borst en hun hoofden bonsden met een doffe slag tegen elkaar. De derde man had het geweer opgeraapt, dat hijzelf had laten vallen en wilde het als een knots gebruiken om Henderson de hersens te verpletteren, maar de slag gleed af op diens schouders. Henderson ontrukte hem het geweer, het wapen zwaaide even rond boven zijn hoofd en de kolf trof met zoveel kracht het hoofd van de aanvaller, dat deze, zonder een geluid te geven, ineenzakte, een krampachtige beweging maakte en stil bleef liggen.

Henderson bleef even staan, wijdbeens, nauwelijks hijgend, het geweer bij de loop nog in de vuist en keek om zich heen.

— Nog liefhebbers? klonk het zacht van zijn lippen. Niemand? Geen animo? Eenmaal, tweemaal, ten derde male?

De koop is toegeslagen. Nu, wij zullen eens zien wat hier eigenlijk gebeurd is.

Hij luisterde een ogenblik scherp toe, maar toen hij begreep dat de vijand verslagen was tot de laatste man, trad hij haastig op de vliegmaschine toe en schakelde alle handlampen in, die hij maar kon vinden: vier in getal.

Hun licht, gevoegd bij dat van de maan, was ruimschoots voldoende om het terrein van de bloedige worsteling te doen onderscheiden.

Henderson trad op een der verslagenen toe, wentelde hem met de voet een weinig om en zei hoofdschuddend:

— Niets meer aan te doen. Dat is de man, die door zijn eigen kameraad is neergepakt: een kogel door de rugstreng en vervolgens door het hart. Wat is dat hier voor iemand? Nu, die schijn ik lelijk geraakt te hebben. Dat is de vriend, die ik met de kolf van mijn geweer heb getroffen. Misschien is hij nog op te lappen, maar ik vrees het ergste. En deze twee? Wel, zij leven nog en dat is het beste wat er van te zeggen valt. Voor alle veiligheid zal ik hen maar even onschadelijk maken.

Henderson legde hen met de ruggen tegen elkander en bond hun armen zodanig vast met een der touwen, waarvan de vliegmaschine er steeds enige meevoerde, zodat zij zich, als zij uit hun bewusteloosheid ontwaakten, onmogelijk zouden kunnen bewegen.

Maar toen dit alles snel was gedaan, vertoonde zich een ernstige uitdrukking op het gelaat van Henderson en hij mompelde binnensmonds, terwijl hij om zich heen keek:

— Daar is hier vanavond nog méér gevochten. Hier ben ik in het geheel niet geweest en hier is toch het gras vertreden, evenals het struikgewas. En wat is dat hier? De revolver van mylord. Dan valt er niet meer aan te twijfelen: zij zijn overvallen en weggevoerd. Maar door wie? Waarom?

Hij trad weer op de mannen toe, die daar dood of zwaargewond op het gras lagen en nu pas bemerkte hij de grijze uniform, welke zij droegen.

Plotseling ging hem een licht op. Dat was de uniform van de bemanning van

het grijze kaperschip, dat sedert enige weken schrik en ontsteltenis op de zeeën verwekte. Dan hadden zij zeker het vliegtuig gezien, zij hadden de drie mannen des daags bespied en de duisternis afgewacht om hen te overvallen.

Hij stond een ogenblik in gedachten en mompelde toen:

— Het kan niet anders of die kerels hebben hun gevangenen naar de duikboot gebracht. Maar waar vind ik die?

Dat is de moeilijkheid. Ik moet hun spoor terugvinden, al zou ik de gehele nacht zoeken. Wacht, ik zal de grote elektrische zaklantaarn nemen, die geeft misschien genoeg licht om het spoor van ongeveer wel een dozijn mannen te kunnen volgen. En al zou ik er het gehele eiland voor moeten rondlopen, dat schip zal ik terugvinden, dat bezweer ik met een dure eed.

Hoofdstuk VII

HET EINDE VAN DE KAPER

Het kon ongeveer elf uur in de avond zijn, toen de deur van de cel waar Raffles was opgesloten, openging en Olivia Murphy binnentrad, geheel alleen, ofschoon achter haar drie mannen zichtbaar waren, die haar blijkbaar hadden vergezeld en die in de gang bleven post vatten.

De deur knarste weer in het slot en Raffles was met het jonge meisje alleen.

Olivia keek hem een ogenblik aandachtig aan, wierp toen haar blik op de kleine tafel, waarop het schrijfpapier lag en vroeg langzaam:

— Hebt gij geen gebruik gemaakt van de gelegenheid, welke wij u geboden hebben om naar uw familie te schrijven?

— Ik heb geen familie, miss, antwoordde Raffles op harde toon. Als ik sterf, dan zullen er misschien twee mannen om mij treuren en daarmee is alles gezegd.

— Alleen mannen? hernam het jonge meisje, terwijl zij Raffles met haar zwarte ogen nieuwsgierig aankeek.

— Ik geloof niet dat de tijd en het ogenblik gunstig zijn om over dergelij-

ke onderwerpen te spreken, miss, zei Raffles koeltjes. Gij zijt waarschijnlijk niet hier gekomen om mij dat te vragen?

— Dat kunt ge wel begrijpen. Ik ben hier gekomen om u een kans te geven.

— Zo waarlijk? Zou er werkelijk nog uitzicht bestaan, dat ik niet door uw medeplichtigen vermoord wordt.

— Gij moogt het noemen zoals gij wilt, dat is mij onverschillig, hernam het jonge meisje schouderophalend. Gij zijt toch zeker een te verstandig man om een kans op het behoud van uw leven af te slaan, nietwaar?

— Dat hangt er geheel en al van af, wat de voorwaarden zijn, antwoordde Raffles rustig.

— Welnu, hoor dan. Het is mijn vader bekend, dat gij tijdens de laatste oorlog enige jaren bij het Engelse leger hebt gediend. Is dat zo?

— Men heeft hem goed ingelicht, miss antwoordde Raffles, tamelijk verbaasd over deze geheel onverwachte vraag.

— Wilt gij mij zeggen hoe het mogelijk was, dat gij uw land diende, zon-

der dat men u onmiddellijk arresteerde?

— Ik diende het onder een andere naam miss, antwoordde Raffles kortaf.

— Dat dacht ik al. Maar hoe dit ook zijn moge, gij hebt gedurende geruime tijd een positie van vertrouwen bekleed, gij zijt zelfs een tijdlang bij een divisiestaf van de R.A.F. ingedeeld geweest, eerst in Engeland, vervolgens, na de invasie, in Frankrijk. Zijn mijn informatie's juist?

— Ze zijn juist, miss.

— Als dat zo is, dan zijt gij natuurlijk op de hoogte van veel zaken, die voor ons Ieren van buitengewoon groot belang zijn te weten. Wanneer wij u nu verzoeken, ons zekere inlichtingen te verstrekken, die...

Raffles was snel opgestaan, deed een paar stappen naar de deur en riep met luide stem:

— Miss Olivia wenst te vertrekken. Gij kunt de deur weer openen.

— Gij weigert dus? Gij wilt mijn voorstel niet eens aanhoren? vroeg het jonge meisje op gedempte toon, terwijl haar zwarte ogen fonkelden.

— Vraagt gij dat nog? Dan blijkt gij Raffles toch wel zeer slecht te kennen, dat moet ik u zeggen! riep Raffles toornig. Denkt ge, dat ik mijn land zou verraden, of ook maar het minste van zijn geheimen prijsgeven, om daarmee een nietswaardig leven te redden? Al uw moeite is vergeefs, ik weiger. Ik wil niet eens weten wat gij van mij vraagt, ik weiger.

— In het vooruitzicht, dat ge bij zonsopgang gefusileerd zult worden?

— Ik zou weigeren met de loop van uw revolver op mijn slaap, antwoordde Raffles rustig.

— Zo? dat zou ik willen zien! riep Olivia op schelle toon en bliksemsnel trok zij haar revolver, trad naast Raffles en drukte hem de koude loop van het wapen tegen de slaap.

Maar Raffles bewoog zich zelfs niet, hij knipte niet met de wimpers, zijn gelaatskleur veranderde niet, hij keek haar slechts met een koele blik aan, alleen maar een weinig ongeduldig, als iemand die midden onder een belangrij-

ke bezigheid wordt lastig gevallen.

Een paar seconden stonden zij zo, toen liet het meisje de revolver langzaam zakken en op haar gelaat verscheen een trek van waarachtige bewondering.

Zij mocht dan een vijandin zijn van alles wat Brit was, zij bleef toch een vrouw en zij waardeerde in iedere man, wie hij dan ook mocht zijn, de aanwezigheid van persoonlijke moed.

Zonder een enkel woord te spreken klapte zij driemaal in de handen, de deur werd van buiten geopend en zij ging haastig heen, zonder nog een enkele maal om te zien, met gebogen hoofd.

De sleutelbos rinkelde en Raffles bleef alleen.

* * *

Henderson zwom zeer voorzichtig, met langzame slagen, telkens duikend en een grote boog beschrijvend, naar de grijze duikboot, die daar op de golven lag, als een sluimerend monster uit de oertijd van de wereld.

Zijn scherp gehoor, geoefend in een lange reeks avonturen, vernam boven het gerucht van de branding uit, de een-tonige voetstappen van een paar schildwachten, die langzaam over het dek van de duikboot heen en weer liepen, van voor- tot achterstevan.

De buitenhuid van de boot was glad, maar hier en daar waren toch kleine uitsteeksels, zoals de scharnieren van de stalen luiken, welke de kisten afsloten, waarin de sloepen waren opgeborgen, de steunen voor de valreep en bovendien waren hier en daar sterke stalen ringen geklonken, bestemd om er het schip aan te kunnen vastmeren.

Met de grootste behoedzaamheid zwom Henderson langzaam om het hele schip heen, telkens zich een weinig oprichtend om voorzichtig door de patrijspoortjes een blik te werpen, die van zeer dik glas waren voorzien, om weerstand te kunnen bieden aan de druk van het water.

Hij ontmoette op zijn weg, aan de landzijde, een van de motorsloepen, die met een paar dikke touwen aan een

paar van de zoeven genoemde ringen was bevestigd.

Even voorbij die boot ontlokte een blik door het ronde kijkgat hem bijna een kreet van blijdschap; bij het licht van de kleine elektrische lamp had hij Raffles herkend.

Hij tikte zo voorzichtig mogelijk op het glas, maar het was zo dik, dat Raffles, die in diepe gedachten verzonken scheen te zijn, het onmogelijk kon horen.

Toch durfde Henderson niet harder tikken, uit vrees dat de schildwachts daarboven het mochten horen.

Maar het was alsof een geheimzinnige stroom van hem uitging naar de gevangen man daarbinnen, want juist toen de reus het wilde opgeven en aan boord wilde klimmen, wendde Raffles het gelaat naar het patrijspoortje en zag daarachter een brede vlek, die er daareven niet geweest was en die vlek bleek een menselijk gelaat te zijn, het gelaat van zijn trouwe Henderson.

Zo zacht als maar mogelijk was, maakte hij de stevige stalen sluiting los, opende het ronde patrijspoortje en dadelijk kwam daardoor een geweldig grote hand steken, die zoeven een greep had gedaan in een waterdichte lederen zak en hem nu een revolver, een schroevendraaier, een zeer dun metaalzaagje en nog enkele andere kostbare voorwerpen ter hand stelde.

— Dat zal wel voldoende zijn, mylord, fluisterde hij. Waar is mijnheer Brand?

— Ik meen in de cel hiernaast, James. Hoe ben je kunnen ontsnappen?

— Alleen maar door een flinke opruiming te houden onder dat tuig, mylord, antwoordde de reus.

— Heb je nog meer van deze werktuigen?

— Nog een zaagje en een paar lopers, mylord.

— Tracht die dan op dezelfde wijze aan mijnheer Brand te brengen en zie dan eens, wat je op het dek kunt uitrichten. Is er bewaking?

— Ik hoor tenminste geregelde voetstappen, mylord, antwoordde de reus.

Wanneer gij goed luistert, zult gij ze zelf ook kunnen horen.

Raffles kwam zo dicht mogelijk bij het patrijspoortje staan en luisterde aandachtig. Het duurde niet lang of ook zijn oor ving de regelmatige schreden op van een paar mannen, die aan bakboord en stuurboord op en neer liepen langs het stalen dek.

— We kunnen het er wel voor houden, James, dat ze je niet gehoord hebben, anders zou er natuurlijk allang alarm gemaakt zijn, fluisterde Raffles. Kun je je daar nog even vasthouden?

— Heel gemakkelijk, mylord. Ik steun met mijn voet op een uitsteeksel, zeker bestemd om er de valreep aan vast te maken. Ik zou het hier hele dagen kunnen uithouden.

— Wat heb je daar voor een zonderlinge kleding aan?

— Dat is de uniform van een van die kerels, mylord. Die heb ik maar aangeetrokken, om des te minder in het oog te vallen.

— Maar ze is drijfnat.

— Dat komt, mylord, omdat ik hierheen gezwommen ben, antwoordde de reus naief. Maar het is warm en dat linnen zal wel weer gauw opdrogen. Wat wilt gij dat ik thans doe?

— Wacht nog even, totdat ik geprobeerd heb de deur te openen, klauter dan naar het dek en tracht de schildwachten onschadelijk te maken, zonder evenwel te doden, als het maar even mogelijk is. Natuurlijk mag je je leven verdedigen, maar hoe minder bloed er vergoten wordt hoe beter. Als die ver dwaasden maar onschadelijk worden gemaakt, dat is het voornaamste.

— Dan zal ik het met mijn vuisten trachten te klaren, mylord.

— Goed zo. En nu ga ik aan het werk probeer jij intussen de aandacht van mijnheer Brand te trekken.

Het hoofd van de reus verdween en een ogenblikje later hoorde Raffles hem voorzichtig op het glas van de volgende patrijspoortje tikken.

Hij was naar de deur gegaan en onderzocht nu aandachtig het slot.

De deur was van dik, hard hout gemaakt, beslagen met ijzeren banden en

zelfs het scherpste mes zou er op afgebroken zijn.

Het slot was zeer stevig, maar de deur had geen grendels, zoals Raffles aanstonds had opgemerkt en dat moest een groot voordeel worden geacht.

Hij begon met de stalen schootplaat los te schroeven, welke het slot aan de binnenzijde beschermde en nadat hij die plaat verwijderd had, kwam het gat van het slot open en kon hij er doorheen in de vaag verlichte gang zien: een bewijs dat de sleutel er was uitgenomen.

Daarbuiten was alles stil en de schildwacht scheen zich op tamelijk verre afstand te bevinden.

Men had Raffles alles afgenomen, voor hij hierheen werd gebracht en iedere vrees voor ontsnapping scheen dus overbodig te zijn, waaruit voldoende blijkt, dat Murphy en de zijnen de Gentleman-Inbreker toch niet zo goed kenden als zij wel meenden.

Raffles probeerde voorzichtig een paar lopers; de derde was geschikt en deed het slot met een zachte knap terugspringen.

De deur was open.

Raffles bleef enige tijd achter de kler van de deur staan luisteren, gereed om onmiddellijk naar buiten te springen als de toeleg ontdekt mocht zijn, maar alles bleef stil: de schildwacht scheen niets te hebben gehoord.

Raffles trok de deur wat verder open en keek in de gang. Deze was zeer lang en scheen zich over bijna de gehele lengte van de duikboot uit te strekken. Er was echter in het geheel niets te zien. Maar tot zijn grote vreugde zag Raffles op de deur van de naast gelegen cel een zware sleutelbos steken. Hij behoefde dus niets anders te doen dan de sleutel in het slot rond te draaien.

Het slot knarste even, de deur ging open.

Brand bleek volstrekt niets van het tikken van Henderson op de ruiten te hebben gehoord, want hij onderdrukte slechts met moeite de kreet van vreugde en verbazing, die hem naar de lippen drong, toen hij Raffles op de drempel zag verschijnen.

Deze legde haastig de vinger op de lippen en wees naar het patrijspoortje met een beweging van zijn hand, die er op duidde, dat hij, Brand, het moest openen.

Een ogenblik later was ook hij in het bezit van een revolver en een breed mes.

Hij vroeg zelfs niet hoe Henderson hier was gekomen, maar drukte de reus krachtig de hand en fluisterde toen:

— Laten wij nu maar gauw maken dat wij weggomen.

— Niet zo haastig, *amico*, hernam Raffles glimlachend. Wij hebben nog het een en ander te doen voor wij vertrekken.

— Wat dan wel? vroeg Brand ongeduldig.

— Vraag je dat nog? Weet je dan niet dat zich hier aan boord een zeer grote hoeveelheid goud en bankbiljetten bevindt, welke de heren ontstolen hebben aan de passagiers van andere schepen? Ik denk er geen ogenblik aan, om die rovers in het bezit daarvan te laten.

— Maar denk aan de overmacht, Edward, fluisterde Brand opgewonden. Het zal onmogelijk zijn, te doen wat je daar zegt.

— Niets is onmogelijk, voor degene die zich vast iets heeft voorgenomen, antwoordde Raffles kortaf. Wij zijn nu gewapend, wij hebben het grote voordeel van de verrassing en daarenboven je denkt toch niet dat op dit ogenblik alle opvarenden wakker zijn? Ik ben er van overtuigd dat alleen de wachtposten en misschien de kapitein en nog enkele anderen aan boord van dit schip nog niet in hun hut liggen te slapen. Vooruit, James, doe nu wat ik je zoeven gezegd heb, want wij kunnen niets uitrusten, zolang de wacht niet onschadelijk is gemaakt. En denk er om: geweld mag slechts toegepast worden, als je leven in gevaar verkeert. En wij zullen dit afspreken: bij het eerste alarm of als er een schot mocht vallen, laten wij alles in de steek, springen overboord en rennen naar de vliegmachine terug. Ik hoop evenwel dat dat niet nodig zal zijn.

— En als ik mijn werk verricht heb, mylord? vroeg Henderson.

— Dan ga je de trap af, op het voorschip en komt dan vanzelf in deze gang. Tracht je voetstappen zoveel mogelijk te dempen; bedenk dat hier alles van staal is.

— Geen nood, mylord, ik heb mijn zware laarzen uitgetrokken en loop, met permissie op mijn sokken.

— Mooier kon het niet, zei Raffles glimlachend. Snel nu aan de gang!

Op hetzelfde ogenblik verdween de reus uit het gezicht.

Raffles en Brand bleven in de grootste spanning wachten, achter de bijna geheel gesloten deur, bereid om handelend op te treden, als het nodig mocht zijn. Zij luisterden scherp toe en hoorden nog altijd de eentonige stappen van de beide schildwachten. Maar eensklaps keken zij elkaar aan; het geluid van een val van een neerstortend lichaam, zeer zwak, maar toch duidelijk verneembaar had hun oor getroffen.

Zij glimlachten. Ongeveer dertig tellen later hield eensklaps ook het eentonige geluid van de voetstappen van de tweede schildwacht op.

Toen werd het volkomen stil.

Enige minuten verliepen en toen werd de deur heel zacht opengedruwd door de krachtige hand van Henderson, die onhoorbaar was voortgeslopen op zijn sokken. Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zei:

— Zij zullen voorlopig geen kwaad meer doen, mylord.

— Welk wapen heb je gebruikt, James?

— Dit mylord, antwoordde Henderson en hij liet zijn geweldige vuist zien, groot als een kinderhoofd en hard als eikenhout.

— Nu, dat is ruimschoots voldoende, zei Brand zacht lachend.

— Ik wachtte eerst de ene man op, mylord, aan mijn handen hangend, langs de romp van het schip en juist toen hij zich had omgekeerd, om weer naar achteren te lopen hees ik mij op, sprong op het dek en velde hem met een enkele slag neer; ik had nog maar juist de tijd om zijn geweer te grijpen voor het zou vallen en de aandacht van de tweede schildwacht zou trekken, die toen

juist aan het einde van zijn wandeling op het achterschip was beland. Ik sjarde de man, die ik had neergeslagen, zo wat overeind, vouwde hem een beetje samen over de reling, zodat het kon lijken, alsof hij naar het lichten van de zee of naar de visjes keek en wachtte toen de komst van de ander af, verborgen achter het half opstaande luik boven de trap. Hij kwam mij voorbij en ik sloeg hem op dezelfde wijze neer, zodat hij tegen de reling viel, zonder enig geluid te maken. Daarna heb ik hem snel gebonden en gekneveld.

— Je hebt je werk uitstekend verricht, James, en ik dank je er voor, zei Raffles. Maar nu zullen wij eerst...

Hij zweeg en luisterde scherp toe. Er naderden langzame voetstappen door de gang. Zeker kwam de schildwacht benedendeks zich overtuigen of alles nog in orde was.

Raffles drukte de deur snel dicht, zonder haar op slot te doen, waarna de mannen onbewegelijk wachtten, nauwelijks ademhalend, tot de voetstappen vlak bij waren.

Toen rukte Raffles de deur weer open sprong in de gang en drukte de verraste schildwacht, die juist met zijn elektrische lantaarn het slot van zijn eigen celdeur belichtte, zijn revolver tussen de ribben.

— Ga daar binnen! beval hij kortaf. En geen tegenstand, of je uren zijn geteld.

Doodsbleek en sidderend trad de schildwacht de cel binnen, waar Brand opgesloten was geweest en daar werd hem zijn revolver afgenomen, zijn armen werden hem stevig op de rug gebonden, hij kreeg een doek in de mond en de drie mannen verlieten nu haastig de cel, waarvan zij de deur op slot draaiden.

Zij wilden reeds verder gaan, toen Raffles Henderson staande hield en fluisterend vroeg:

— Hoeveel water zou hier staan, James, denk je?

— Bij vloed niet meer dan een paar vademen, mylord, en op dit ogenblik is er zeker geen meter water onder de kiel van het schip, misschien anderhalf. Ik

weet het zeker, want bij het duiken heb ik een paar malen de bodem bereikt.

— Het is goed, antwoordde Raffles kortaf. Nu vooruit, naar de hut van de kapitein. Maar eerst, neen, wacht nog even. Die geknevelde man moet een beetje hogerop worden gebracht.

— Waarom? vroeg Brand ongerust. Laten wij liever voortmaken.

— Wij behoeven ons volstrekt niet te haasten, amice, zei Raffles bedaard, en hij ging een paar stappen terug, opende de cel opnieuw en zei tot Henderson:

— Neem die man op je schouders, James, en breng hem eveneens naar het dek. Kom dan dadelijk weer terug, na hem zover mogelijk van de anderen te hebben afgelegd.

Zonder een woord te zeggen, volgde Henderson het bevel op, nam de geknevelde man op zijn rug, alsof het een kind was, klom er de trap mee op, legde hem op het dek neer en keerde onhoorbaar weer terug.

Gezamenlijk gingen de drie mannen nu verder, zonder iemand op hun weg tegen te komen. De meesten van de opvarenden schenen reeds te slapen. Zo bereikten zij de deur van de hut van de kapitein, waar Raffles en Brand voor hun vijanden waren verschenen. Zij bleek niet gesloten te zijn en Raffles trad zacht binnen, met zijn revolver in de vuist en maakte licht.

Murphy lag op zijn bed en sliep rustig. Raffles was in een ommezien bij hem en vóór de slaper nog aan tegenstand had kunnen denken, werd hij geboid, waarop hem een prop in de mond werd geduwd, om hem het schreeuwen te beletten.

Er stond een zwaar bureau in het vertrek, hetwelk Raffles in enkele tellen had weten te openen en nu stroomden goud en bankbiljetten uit de verschillende laden over in de tas, waarin Henderson de wapens en de gereedschappen droog naar het schip had weten over te brengen, terwijl Murphy met ogen, die hem bijna uit het hoofd puilden van woede, toekeek.

Raffles wendde zich met een kleine buiging tot de overwonnen vijand en zei glimlachend:

— Ik geloof dat ik er een beter gebruik van zal weten te maken dan gij, mijnheer Murphy. En nu zou ik u raden op te staan en een beetje gauw ook, als gij tenminste niet als een kat wilt verdrinken.

Murphy kwam in zijn pyama uit zijn bed, met een vertrokken gelaat, vaal van woede; de drie mannen dreven hem voor zich uit en noodzaakten hem, naar het dek te klimmen, waar hij zijn metgezellen gezelschap kon houden.

Terwijl Brand hen daar bewaakte, nog niet wetende wat Raffles voornemens was, ging deze snel met Henderson de trap weer af, bereikte de machinekamer daalde nog enige ijzeren treden af en kwam zo in de ruimte, waar de tanks voor de waterballast zich bevonden.

Hij keek daar even rond, met behulp van een elektrische looplamp en scheen spoedig te hebben gevonden wat hij zocht.

Hij wees Henderson naar een der bodemplaten en zei op zachte toon:

— Die plaat moet er uit, James. Zie je er kans toe? Daar ligt een Engelse sleutel.

Henderson knikte slechts even, greep de zware Engelse sleutel en begon, niet zonder moeite, de zware stalen moeren los te draaien, waarmede de flensplaat in de bodem van het schip was bevestigd.

Hij had er nog slechts vier van de zes losgedraaid, of de onweerstaanbare kracht van het water deed de twee nog overige moeren afknappen als glas en in een dikke stroom gulpte het water naar binnen, zodat Raffles en Henderson zich snel in veiligheid moesten stellen.

Ze ijlden de trap op, bereikten het dek en daargestoken vuurde Raffles een paar malen zijn revolver af, bij wijze van alarmsein.

De drie mannen lieten zich snel zakken in de motorsloep, kaptten de trossen en zetten zich af met de riemen, welke zij in de boot vonden.

Zo vlug zij konden roeiden ze weg van de snel zinkende duikboot, die echter binnen tien minuten de bodem van de kreek had bereikt, zodat het dek nog ongeveer een meter boven het water uitstak.

Zij konden duidelijk waarnemen, hoe dat dek krioelde van luid schreeuwende en vloekende rebellen, die vruchteloos hun revolvers op de vluchtelingen afschoten.

De kisten met de reddingsboten waren half onder water, en het was onmogelijk, ze thans te openen.

Raffles en zijn beide metgezellen bereikten dan ook veilig de wal, trokken de prop uit de motorboot, zodat ook deze snel zonk en renden zo vlug zij konden naar de «Duiwel der Lucht», die hen spoedig opnam en met hen opsteeg in de donkerblauwe tropische nachthemel.

***

Vijf dagen nadien, ter plaatse geroe-

pen door een geheimzinnig draadloos sein, konden zes Britse torpedoboten, nadat bijna de gehele bemanning een klopjacht op het eiland had gehouden, alle rebellen gevangen nemen.

Maar van het geheimzinnig schip werd weinig meer teruggevonden, want Murphy had om zijn geheim te bewaren, door middel van een paar tot ontplofing gebrachte granaten, de kostbare machines geheel vernield, zodra de torpedoboten zichtbaar werden aan de kim en dus iedere kans verkeken was, het zware stalen schip tijdig weer vlot te maken.

En zo eindigde deze poging der Ierse en Indische rebellen, om het Engelse oppergezag ter zee te fnuiken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een drama aan de Riviëra

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Goud brengt geen geluk. — 2. De zilveren ster, door Will Ermine. — 3. Hands up... Holliday. — 4. Gloeiend lood, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. De Blauwe in doodsgevaar. — 6. Terugkeer van de Blauwe, door Luke Allan. — 7. De vallei der gieren, door Tom West. — 8. De roepstem van het wilde westen. — 9. Dood van een veedief, door Charles H. Snow. — 10. Vrijbuiters, door Robert Ormund Cade.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49,50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29,50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28,85 of 1e termijn.

Men vermelde : « W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266